

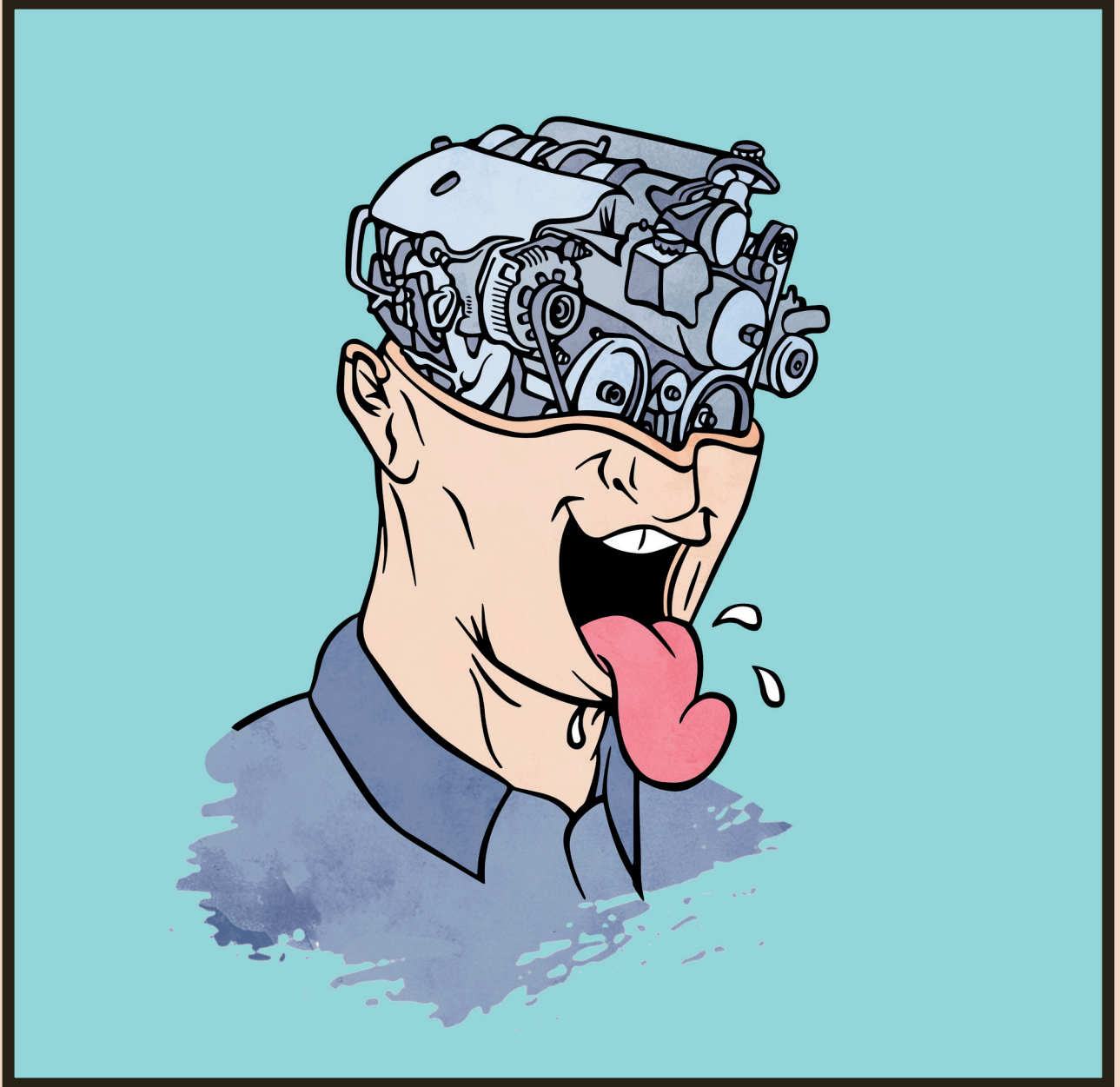
HAYDİ

Kasım-Aralık 2021

10. Sayı

Ücretsiz

İki aylık kültür ve edebiyat dergisi

HAYDİ
İki aylık kültür ve edebiyat dergisi
Kasım-Aralık 2021
10. Sayı
Ücretsiz

Yayın Ekibi

Cevher Tat
Eren Sülün
Özden Selim Karadana
Yahya Altun

Editör

Eren Sülün

Genel Koordinatör

Özden Selim Karadana

Dergi Tasarımı

Cevher Tat

Kapak Görseli

Kaan Benli

İnternet Sitesi

haydidergi.com

İletişim

info@haydidergi.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz

4 Özden Selim Karadana

Öykü

18 Levni Hakan Şahin - Hediye

21 Cevher Tat - Bir Pazar Günü

24 Yahya Altun - Meçhul

26 Özden Selim Karadana - Dinozorlar, Polisler ve Martılar

33 Görkem Çolak - Bittiğimiz Resmi

38 Eren Sülün - Sahaflar Faşisttir. Laftan Sözden Anlamaz, Sizi Dinlemeden Hemen Kendi Söyleyeceklerini Söylemeye Çalışırlar.

41 Kürşat Batuhan Tezel - Bu Bir Düello

43 Haydar Şahin - Büyük Uzak İki Şehrin Hasreti

48 Günsu Özkarar - Ada'da Bir Evin Yası

50 Aynur Eğitimci - Gitme

51 Özge Öztürk - Aynadaki

Şiir

7 Serhat Keleş - Kalmaların Hikâyesi

31 Güney Coşka - Abide Yoksa

54 Serhat Keleş - Aralık Karası

Karikatür

37 Rümeyza Sari - Eyes Wide Shut

Deneme

30 Sevda Deniz Karali - En Nihayetinde Hayat da Çoğunlukla Ters Köşe

42 Gizem Kargin - 2000'li Yıllarda Yarım G.t Yaşamak

Fotoğraf

8 Begüm Koçum - Ben Vardım Baktım, Sen Yoksun

23 Ayaz Yıldız - Why

32 Güney Coşka - Abide Yoksa Yok!

İllüstrasyon

6 Kaan Benli - Artist Will Create

Söyleşi

16 Begüm Koçum - Okurlardan Sorular

Önsöz

Özden Selim Karadana

Merhabalar,

Sürdürülebilirliğin getirileriyle karşılaşmak pek keyifli. Onuncu sayımızı yayınlarken güzel bir haber vermek istiyorum size:

İrem'in "Şöyle bir şey yapsak nasıl olur?" sorusuna verdiğimiz "Çok güzel olur." cevabımız somut bir hâl aldı. Bundan böyle Haydi Dergi'nin yazılı içeriklerine Spotify uygulaması üzerinden sesli bir şekilde ulaşabileceksiniz. 1 Ekim'de yayınladığımız birinci sayımızın ardından, iki ayda bir, yeni sayılar Haydi Podcast kanalına yüklenmeye devam edecek. Haydi Podcast projesini hayata geçiren İrem Kalaycıoğlu ve Nusret Küçük'e çok teşekkür ederiz.

Bu yolculuktaki karşılaşmalar bizim için çok kıymetli. Yaptığı işleri ilgiyle takip ettiğim Begüm Koçum onuncu sayımıza konuk oldu, hoşgeldi. Kendisine çok teşekkür ederiz.

Önsözü burada noktalarken, son sözümde yeri bende çok ayrı olan sevgili Ferhan Şensoy'a selamlarımı iletiyorum.

Ben eskiden bugünü pastel pembe ummuştum
Ummak insana özgü
Uğurladık ustamı iki ay önce
Şarkıları kulağında
Eşlik ediyor her gününe
Ne mutlu ilham verene
Yazalım, çizelim, söyleyelim
Belki biri mırıldanır içinden
Aradan 18 ay geçti
Elde var bir deste
Karşınızda 10. sayı
Nice Haydi destelere

Artists Will Create

İllüstrasyon

Kaan Benli

Kalmaların Hikâyesi

Şiir

Serhat Keleş

Bir şairin sokağında karşılaştık seninle.
An...
Zaman kırmızıda durdu,
Ben mavide...
Ellerim başına buyruk,
Alnım bir işçinin alnı gibi terledi.
Sessizlik, neredeyse duyulacak kadar sessiz.

Yeşil yandı, zaman geçti.
Sen gitmekle kaldın,
Ben arkandan bakmakla.
Kalmaların hikâyesi bu,

Nihayetinde ikimiz de bir karton kutuda,
Bir çerçevenin içinde kaldık...

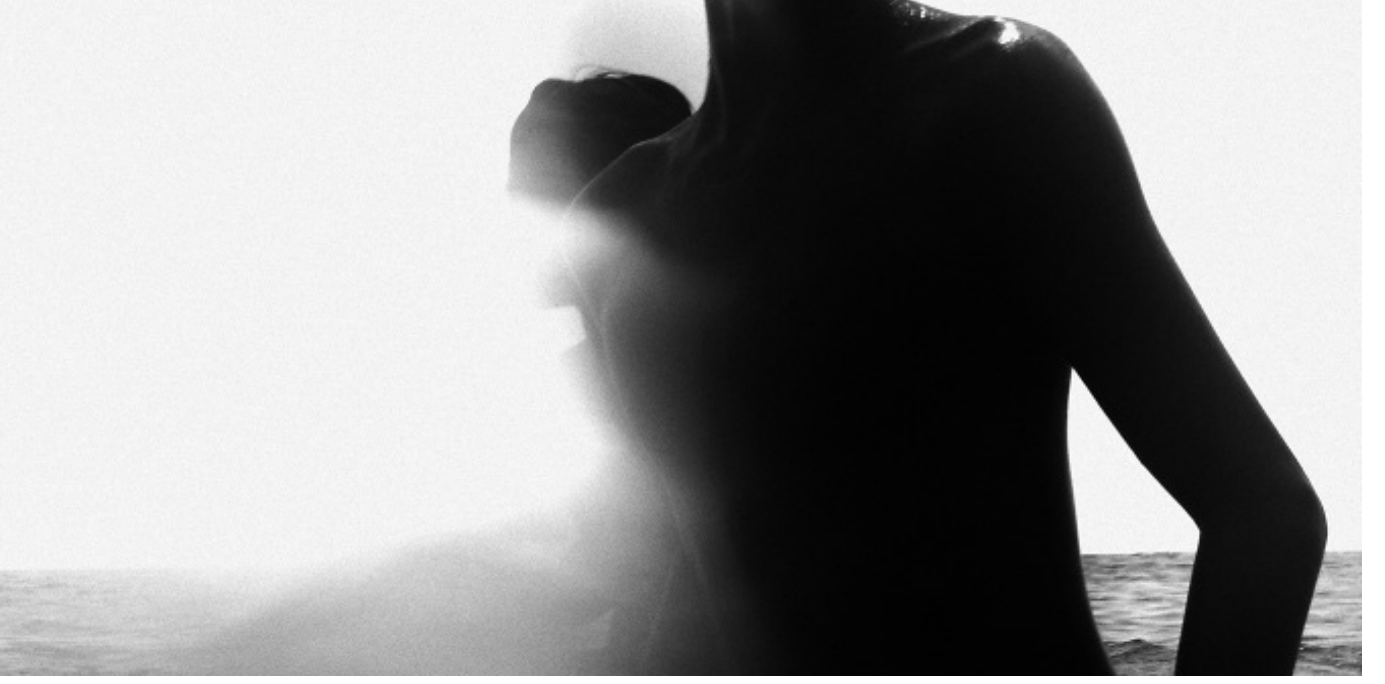
Ben Vardım Baktım, Sen Yoksun

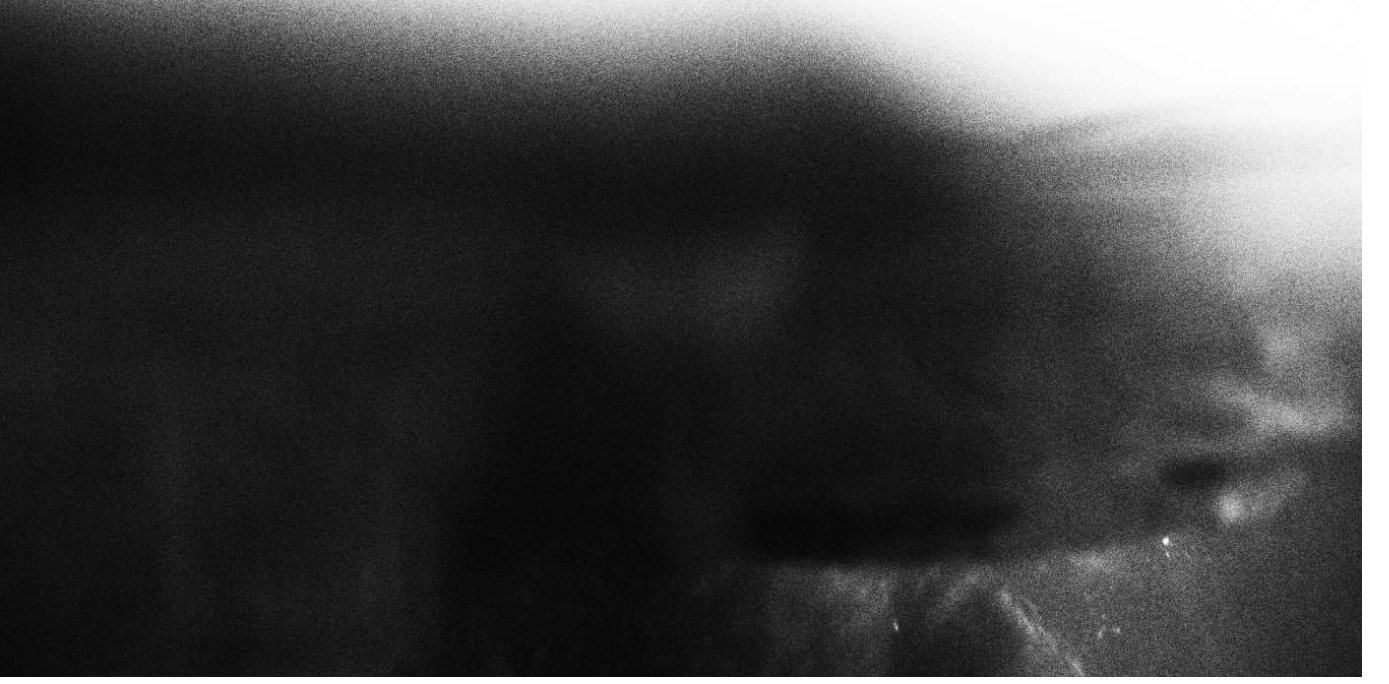
Fotoğraf

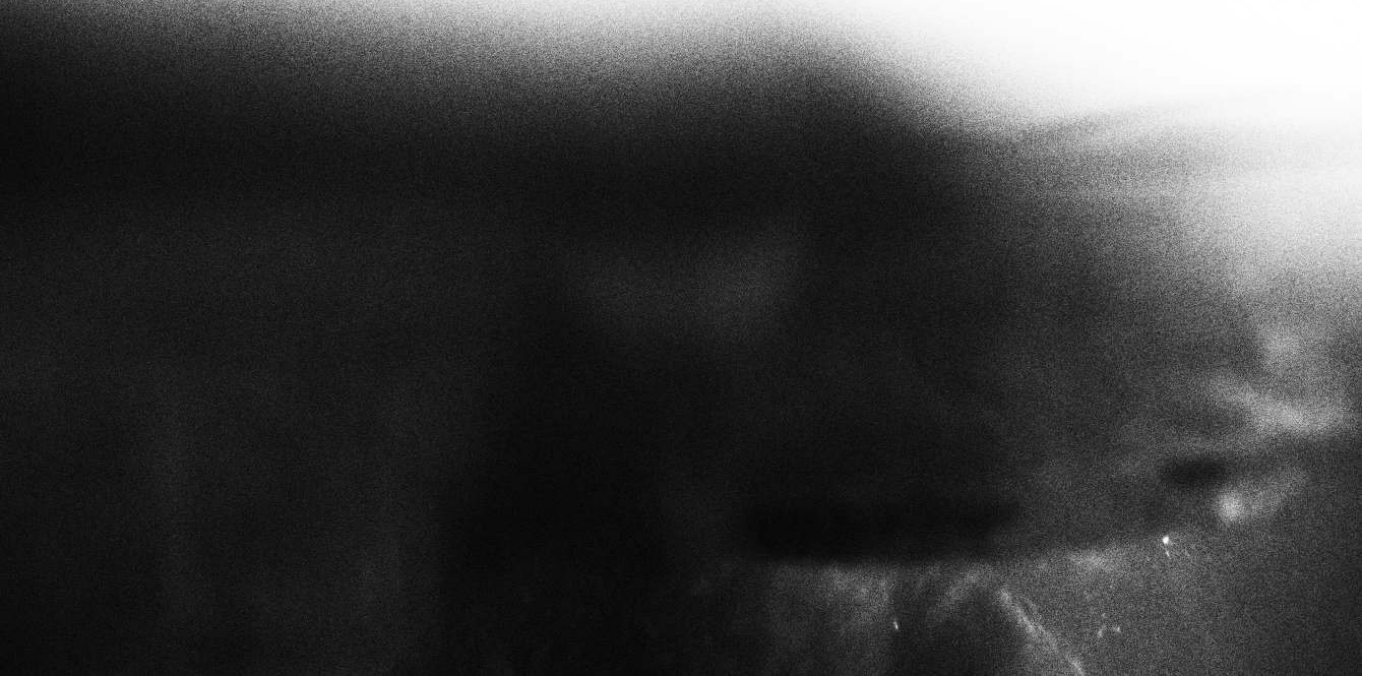
Begüm Koçum

Begüm Koçum

Okurlardan Sorular

Söyleşi

Tuba Barca: Fotoğraflarındaki büyüü neye borçludur?

Fotoğrafa bir iş veya sorumluluk gibi bakmadım hiç, üretirken çok kendim gibiyim. Gözümün gördüğünden farklı bir şeyi görsele dökme düşüncesi tuhaf geliyor, süslemekten hoşlanmıyorum.

“Ben vardım baktım, sen yoksun” tam olarak bunun karşılığı, varolduğum sürece gördüğüm her şey kendi gördüğüm gibi var ama sen yoksan, bunu tanımlamak istemezsen, çektiklerim de yok. “Büyü” kelimesinin bendeki anlamı “kendin gibi” demek oluyor bu bağlamda. Benim de derdim herkes gibi kendimle ve gör-

düklerimle, gördüğüm tanımladığım veya tanımlayamadığım hâllerıyla, elimdeki medium bir kamera sadece. Bakanın elinde başka bir anlatım biçimi de olsa bir yerde keşişiyor, görsel kütüphanelerimiz sandığımızdan büyük. Çektiklerime yakınlık hissedenin bana da yakınlık hissetmesi benim insanlarla kurduğum ilişkinin temeli. Buluşuyoruz istemeden. Yıllar içinde buna evrildi, iyi ki de evrilmiş.

Görkem Çolak: Mesleğinin “iyi ki seçtim” dediği tarafları nelerdir, “keşke hiç seçmeseydim” dediği an oldu mu?

Ben fotoğrafçılık mesleğini seçmedim aslında, uzun yıllar fotoğraf çektiğim için ve bundan başka hiçbir şey yapmadığımdan belki de. Üstüne akademik olarak eğitim de alınca bir yerden sonra mesleğim haline geldi. Genelde çok keşke derim ama fotoğraf konusunda hiç keşke demedim çünkü neden diyeyim, insanlarla etkileşimde olduğumuz her meslek dalı zor zaten, benim de, icra ettiğim mesleğin de kimseden farkı olmadığı için olası aksilikleri hoş görüyorum. En çok, kişileri

çocukluklarıyla kesiştirmeye sebebiyet verdiğimde “iyi ki” diyorum.

Sevda Deniz Karali: Azize'nin çıkışı nasıl oldu - fotoğrafçılığa yönelmesinin sebebi bu mu?

Azize, hiç görmediğim ama fotoğraflardan çok iyi tanıdığım Anneannem Mual-la'nın annesinin adı. Anneme ailesinden kalan fotoğraf arşivine yıllarca baktım, tüm gördüklerimden ilham alarak 2016 sonlarında kurdum stüdyomu, fotoğraf çekmeye çok daha önceleri başlamıştım ama. 17 yaşında babamın Yashica kamerasıyla ailemi ve arkadaşlarımı çekiyordum çoğu zaman gizlice, aklımda nasıl kalmalarını istiyorsam öyleli. Şimdi bugünlere geldik.

Levni Hakan Şahin

Dükkâna mı dönüyorum yoksa sipariş mi götürüyorum, emin değilim. Google Maps beni yönlendiriyor. Kulaklığımın öteki ucundaki robotik ses, “Güneydoğu yönüne doğru ilerleyin.” diyor. Güneydoğu yönü neresi, bilmiyorum. Pehlivan Sokak’taki meymenetsiz herif hıza 1 puan vermiş. Süleyman abi görünce çok sinirlendi. “Artık öğren oğlum şu yolları. Kaç hafta oldu.” dedi. Beynimin hipokampus bölgesi gelişmemiş Süleyman abi. Üzgünüm, bu iş için uygun değilim. Sürekli yanlış yoldaymışım gibi hissediyorum. İkide birde cebimi yokluyorum; lokantanın cüzdanını kaybetmediğimden emin olmak istiyorum. Keşke herkes online ödeme yapsa. Türk parası kafamı karıştırıyor. Eflin iki saattir mesaj atmadı. Başına bir şey gelmesinden mi, yoksa hayatına bir başkasının girmesinden mi daha çok korkuyorum, emin değilim. Milan Kundera, sıla hasretini “bilmemenin acısı” olarak açıklıyor. “Uzaktasın ve ben sana ne olduğunu bilmiyorum.” diyor. Biz, günümüzde, bambaşka bir deneyim yaşıyoruz. Eflin bana devamlı mesaj atıyor. Her an nerede, ne yaptığını biliyorum. Daimî enformasyon, bağımlılık yapıyor. Eflin’den iki saat haber alamadığımda karnıma ağrılar giriyor.

Google Maps, “Varış noktasına ulaştınız.” diyor. Filiz Sokak, No: 14. Daire 17. Dört lahmacun, iki içli köfte. Lütfen doğru yerde olayım. Dış kapıyı kimo demeden açıyorlar. Bu iyiye işaret. Merdivenleri koşarak çıkıyorum. Türkçede numara, “numara” diye yazılıyor ama kısaltması “no” şeklinde. Neden acaba? Kapıda bekleyen genç kadın, olanca kibarlığıyla “Hoş geldiniz.” diyor. Ben gelmedim ki, lahmacunlar geldi. Karşılık vermeden poşetleri uzatıyorum. Kadın poşetleri alıyor, hafifçe yere bırakıyor; elinde tuttuğu kredi kartını gösteriyor. Bir an afallıyorum. Hemen ardından kan beynime sıçrıyor. Pos cihazını getirmeyi unuttuğum. “İıı...” diyorum, “İıı...” Türkçede “unuttum” nasıl denir, unutuyorum. Her bir kelime, kuyudan su çekiyormuşum gibi çıkıyor zihnimden. “Pos cihazı yok.” diyorum. “Nasıl yok?” diyor kadın. “Paranız var mı?” diye soruyorum. “Nakit” nasıl denir, bilmiyorum. “Bi’ dakika.” deyip içeri gidiyor. Kadının durumdan oldukça rahatsız olduğunu görebiliyorum. Elimden bir şey gelmiyor. İçinde bulunduğumuz durumu daha az can sıkıcı hale getirecek kelimelerden yoksunum. Kesin her şeye 1 puan verecek. Parayı alır almaz motosiklete koşuyorum. Dönüş yolu boyunca, çiğneyebildiğim tüm trafik kurallarını ve yanaklarımın içini çiğniyorum. Google Maps, “Varış noktasına ulaştınız.” diyor. Teşekkürler, görebiliyorum.

Olagelenin aksine, dükkâna girer girmez kimse elime sipariş tutuşturmuyor. Sonunda tuvalete gidebilirim diye düşünüyorum. Süleyman abinin görüntüsüyle uyumsuz, tiz sesi adımı çığırıyor ve planlarımı sekteye uğrattıyor. “Şuralara bi’ paspas atıver.” diyor. Çişim var Süleyman abi. Derhâl paspasa davranıyorum.

“Bana bak,” diyor Süleyman abi, “senin canın mı sıkkın?” Cevabımı beklemeden devam ediyor: “Bak bi’ derdin olduğunda çekinme, anlat. Biz ne güne duruyoruz burada. Yapabileceğimiz bi’ şey olursa söyle.” Tuvalete gitmeme müsaade edebilirsin Süleyman abi. Yanıma bir eleman daha alabilirsin. Yevmiyeme zam yapabilirsin. Dükkânın adını değiştirebilirsin mesela. ‘Mevlâna Enfes’ diye lokanta mı olur Süleyman abi? İki isimli çocuk gibi... “Eyvallah abi,” diyorum, “iyiyim.” Henüz yerleri paspaslamayı bitirmemişken, yine adımı duyuyorum. Sipariş gelmiş. “Bırak onu, Mahmut devam eder.” diyor Süleyman abi. Paspası duvara yaslamaya çalışıyorum; düşüyor. Paspası yerden kaldırıp bir kez daha deniyorum. Yine düşüyor. Paspası duvara vura vura parçalamak istiyorum. Derin bir nefes alıyorum. Fişte yazan adresi Google Maps’e giriyorum. Sekiz kilometre. Maşallah. Kulaklığımı takıp motoru çalıştırıyorum. Pos cihazını hatırlıyorum. Koşa koşa dükkâna giriyorum. Yerler ıslak. Kırımın üstüne düşüyorum. Mahmut gülüyor. Süleyman abi, “Eh be oğlum. Sakin olsana biraz.” diyor. İçimde bir şeyler büyüyor. Derin bir nefes alıyorum.

Google Maps, “İleriden U dönüşü yapın.” demediğine göre, Ortaklar Caddesi’nden batı yönüne doğru ilerliyorum. Eflin’in içinde bulunması muhtemel olan, tahayyül edebildiğim tüm durumları bir bir düşünüyorum. İhtimaller gittikçe daha da dehşetli hale geliyor. Cebimden telefonumu çıkarıyorum. Mesaj yok. Ansızın, epey hızlıca üstünden geçtiğim tümseğın etkisiyle sarsılıyorum. Kulaklığımın ucu, telefonuma tutunmayı bırakıyor. Beynim frene basma komutu verene kadar, yere düşmüş olan telefonumdan uzaklaşmaya devam ediyorum. Ani bir fren yapıp motosikletten atlıyorum. Arkamdaki arabanın şoförüyle göz teması kuruyorum. Kollarımı telaşla kaldırıp “Dur!” diye bağıriyorum. Arabanın sol ön tekerleğinin bitişğinde duran telefonumu almak için eğiliyorum. Trafiğın içine sıçtığımı belirten kornalar korosu saniyeler içinde agresifleşiyor. Önce telefonumu, sonra motosikleti yerden kaldırıp kornalardan kaçıyorum. Önüme çıkan ilk ara sokağa girip motosikleti park ediyorum ve kaldırıma çöküyorum. Telefonumun ekranı kırılmış. Duvar kağıdım Eflin’in bir fotoğrafı. Dandik filmlerdeki yersiz sembollerden birini elimde tutuyormuşum gibi hissediyorum. Durumun arabeskiği beni güldürüyor. Cebimden, ufak defterimi çıkarıyorum. Gün içinde aklıma gelenleri alelacele çiziktirdiğimden, yazdıklarımın birçoğunu okuyamıyorum. Defteri bacağıma yaslıyorum. Okunaklı olmasına özen göstererek yazıyorum: “Kaygı, her şeye bulaşıyor. Hayatımızdaki, ilişkilendiğimiz her şey, özünde nesnesi olmayan kaygının nesnelere haline geliyor. Kaygı, işgalcidir.” Güzel oldu. Birkaç satırı boş bırakıyor ve devam ediyorum: “Kendimi geçmişimden birinin kollarına atmak, bir anlığına da olsa, sevildiğim zamanların havasını solumak istiyorum. Geri getiremeyeceğim hisleri hatırlamak acı veriyor.”

Kalkıp siparişi götürüyorum. Dönüşte yine azar işitiyorum. Anlıyorum ama yetişemiyorum Süleyman abi. Anlıyorum ama konuşamıyorum. Saat gece yarısını vuruyor, dükkâni kapatıyoruz. Eflin’i Telegram’dan arıyorum. Cevap yok. Arkadaşlarına yazıyorum. Cevap yok. Dört duvar içine girersem kafayı yiyecekmişim gibi geliyor. Beşiktaş İskelesi’ne iniyorum. Bu saatte, iskeleye yanaşmış durumda bir

vapur görmek beni şaşırtıyor. Büyükada'ya gidiyormuş. Bilet makinelerine yöneliyorum. Tek geçiş on iki lira. Yuh. Üzgünüm Eflin, üzgünüm anne. Neden bilmiyorum ama bu vapura binmeliyim. Vapur düdüğü ötüyor ve hareket ediyoruz. İsrafil Sûr'a üfleyince çıkacağını hayal ettiğim sese benzer bir ses çıkaran bu alete, düdük denmemeli bana kalırsa. Daha güçlü bir isme ihtiyacı var sanki. Gemide pek az yolcu var. Tüm gün güneşin altında kavrulduktan sonra, rüzgâr ilaç gibi geliyor. Manzarayı seyrederken kendimi, İstanbul'u sevdiğime ikna etmeye çalışıyorum. Burası, cezbedici bir ihtimaller bütünü. Belki bazılarında Eflin bile burada. Onu bir kez daha aramak için telefonuma davrandığım an, vapurun üst katından gelen müzik sesi beni kendine çekiyor. Yukarı çıkan merdivenlerin başına geliyorum ve kafamı kaldırdığımda çalgı çalıp dans eden onlarca Roman'la karşılaşıyorum. Darbukalar, kemanlar, klarnetler... Kulaklarım beni yanıltmıyorsa kanun bile var. Duvardaki yangın söndürme kutusunun üzerinde bir levha asılı. "Gemide enstrüman çalmak ve dans etmek yasaktır." yazıyor. Yazıyı okumamla birlikte, yukarıda olan biten daha da cümbüşlü bir hâle geliyor. Dans eden kadınlardan biri aşağıya bakıyor; göz göze geliyoruz. İzlendiğini fark etmek onu mutlu ediyor sanki; bana gülümsüyor. Yukarıya çıkmıyorum. Buradan seyretmek, insanların yalnızca kafalarını ve havaya kaldırdıkları kollarını görmek daha keyifli geliyor. Yanımdaki genç adamı fark ediyorum. O da cümbüşü seyrediyor. Bir sigara yakıyor. "Bir tane verir misin?" diyorum. Demin yaktığı sigarayı bana veriyor, kendine yenisini yakıyor. Teşekkür ediyorum. Bir tane de kutu Efes uzatıyor. Duraksıyorum. "Al, al." diyor. "Yanında hediye." Yukarıdaki kadınlardan biri "Aman amaaan!" diye nara atıyor. Gülümsüyorum. Birayı alıyorum. Genç adam, birasını hafifçe benimkine vuruyor. "Ne zamandır buradasın?" diye soruyor. Konuşuyorum ama anlatamıyorum. Beni tercüme et. Hikâyem, sana hediye.

Bir Pazar Günü

Öykü

Cevher Tat

Kalabalık bir parkın meydanında, yeşil bir bankta oturuyorduk babamla. Bankın üzerindeki yazılar silinmiş, boyaları dökülmüştü. Asırlık ağaçlarla doluydu park. Arkamızda kocaman bir çınar ağacı vardı. Kol kanat geriyordu bize. Gölgesine sığınmıştık. Önümüz açıktı. İnsanlar telaşsızca yürüyüş yapıyordu. Pazar günüydü. Haftanın tek izin gününü böyle geçiriyorlardı. Güneş tepeye yükseliyor, gölgeler küçülüyordu. Kiremit turuncusu büfeden gazete ve çay alıyordu müşteriler. Esmer yaşlı bir kadın ve çocuğu iskemleye oturmuş, plastik bardakta yem satıyordu. Ailece veya sevgili olarak gelenler buraya uğrayıp yem alıyor, havaya fırlatıyorlardı. Meydandaki güvercinler yerdeki yemleri yiyordu.

Babam büfeyi gösterip “İstediğin bir şey varsa alabilirim.” dedi. “Cips bile mi?” dedim. Hiç tereddüt etmeden “Evet oğlum, ne istersen.” dedi. Bir şey söylemedim. Yüzüme baktı bir süre, sonra önüne döndü. Güvercinler aniden havalandı.

“Annem n’apıyor baba?”

“Teyzenlerin yanında.”

Uçan güvercinlere baktım. İnsanların yürüyüş yapması gibi uçuyordu onlar da. Telaşsızca, sadece uçmak için uçuyorlardı. Pazar günüydü fakat güvercinler her gün izinliydi. O yüzden her günleri böyle geçiyordu. Babam elini omzuma koydu.

“Oğlum ben alıp geleyim sana istersen bir şeyler?”

“Sen bilirsin baba.”

Bana bir şeyler alınca, soru sormayacağımı sanıyordu ya da bu şekilde sevgi göstermeye çalışıyordu. Normalde hep cips almasını isterdim de hiç almazdı. Aslında o sıralar ikimizin de iştahı yoktu. Babam da bir şey yemiyordu. O gün ya da o günlerde hiç yemek yediğimizi hatırlamıyorum. Hayatta kalacak kadar atıştırıyorduk.

Babam büyük boy ketçaplı cips, limonlu soda ve bisküviyle geldi. Ketçaplı cipsi ve limonlu sodayı bana verdi. Bisküviyi açtı. Bana uzattı. İstemedim. Bir tane alıp ağzına attı. Limonlu sodayı babamla aramıza, ketçaplı cipsi dizimin üzerine koydum. Kırmızı, mavi ambalaja vuran güneş gözümü aldı. Paketin ışığı yansıtan kısmını elimle kapattım. Güneş tepedeydi. Gölgeler neredeyse erimişti.

“Annemle küstünüz mü baba?”

“Hayır.”

İnanmadım. Ama üstelemedim. Annemin teyzemlere gezmeye gitmediğini anlayabiliyordum. Güvercinlerden biri önümüze indi. Minik adımlarla dans etti. Yiyecek arıyor, yiyecek sandığı şeyleri didikliyordu.

“Baba bak.”

“Evet oğlum güvercin.”

Bir bisküviyi avucunda ufaladı. Güvercinin önüne döktü. Pat pat indirdi gagasını, yedi küçük parçaları.

“Hayvanları beslemek sevaptır.”

“Baba bu güvercin cips sever mi?”

“Yok sevmez.”

“Sen seviyor musun?”

“Yok ben de sevmem.”

“Annemi seviyor musun?”

Güvercin aniden havalandı. Babam hiçbir şey demedi. Yüzüne baktım bir süre, sonra önüme döndüm. Pazar günüydü. İnsanlar ve güvercinler izinliydi. Güneş tepedeydi. Çınar ağacı bize kol kanat geriyordu. Gölgesine sığınmıştık.

Why

Ayaz Yıldız

Fotoğraf

Meçhul

Öykü

Yahya Altun

Biraz Gündüz Biraz Akşam.

Güneşin ağır ağır batışı gözlerimdeki hüznü ortaya çıkarırken akşamın o güzel esintisi ruhumu dinginleştirdi. Zaten akşamların en sevdiğim yanı da bu eşsiz esintisi. Severim akşamları, yaşarım hüznü, dalarım yaşamaya. Kafamı kaldırır sayarım yıldızları. Parıl parıl parlarım akşamları. En karanlık yönlerim havanın karartısıyla birleşip gökyüzündeki yıldızla ilham olur. Severim akşamları, gündüzün güneşi sevdiği kadar.

Ali Muammer Kaya
20 Mart 1909

Silahımı belime, metnimi zarfa koydum koşa koşa geldim Hilal Matbaa'nın önüne. Ortalık bayram yeri. Şahabettin Süleyman, Yakup Kadri, Refik Halit, Cemil Süleyman, Köprülüzade Mehmet Fuat, Tahsin Nahit, Emin Bülent, Ali Süha, Faik Ali toplanmışlar vır vır bir şeyler konuşuyorlar.

"Bana da bir çay söyle Köprülüzade Mehmet kardeşim." dedim.

Köprülüzade masadaki ciddiyeti bana hissettirircesine fısıldayarak "Bu kimsenin değil buyurun bunu için efendim." dedi ve hafif soğumuş çayı önüme doğru uzattı. Refik Halit ise beni tanımaya çalışan bakışlarla gözlerini üzerimde gezdirirerek konuşmasına devam ederken ben de bahsettiği her şeyi kısık gözlerle güzel güzel dinliyormuş görüntüsü vererek çoktan dahil olmuştum muhabbete.

Kirpi gibi diken diken saçları vardı Refik Halit'in, belki de mahlasını buradan edinmişti. Konuşmasını sürdürürken Fransızca birkaç terim de sıkıştırdı aralara.

"Yes, all right!" dedim tüm içtenliğimle. Sessizlik oldu.

Refik Halit bu anlamsız araya girişime çok bozulmuştu.

"Siz de kimsiniz efendim?" dedi.

"Ben Ahmet Haşim için gelmişim efendim. Kendisinin yazılarını çok beğeniyorum. Kusuruma bakmayın. Duydum ki burada sürekli edebi toplantılar yapıyormuşsunuz. Cesaretimi toplayıp da uğramak bugüne nasip oldu. Ahmet Haşim ne zaman gelecek efendim? Kendisine şu güzel yazımı sunacaktım da. Malumunuz yeni bir akım var imiş. Ben de kaptırmak istiyorum kendimi bu akıma."

Refik Halit, bitmek üzere olan çayından son yudumunu aldı. Kaşığına çay bardağının üzerine yatay bir şekilde koydu. Çaya doymuştu. Gereksiz muhabbete de doydum ben dercesine ergen bir bakışla üzerimde hâkimiyet kurmaya çalıştı. Daha sonra şu cümleler döküldü ağzından:

“Kendini bir şeylere kaptırmak çok da mühim bir şey değildir efendim, önemli olan insanın kendini bulması.”

Kendime bir çay daha söyledim. Refik Halit’in mahlasının saçlarından değil kibrinden geldiğini düşündüm. Zira bu huyu dikenli adamın yanına kim yaklaşıp da iki kelâm etmek isterdi ki?

Yine de Kirpi’nin gözlerinin içine bakarak iki kelâm ettim:

“İnanır mısınız Refik Bey? Bu hayat beni boğuyor. Bu boğulan adam ise ölümü tam da kabul etmişken kendisini kurtarmak isteyenleri istemeden de olsa suyun dibine çekiyor. Fakat suçlu olan ben değilim. Suçlu olanlar yüzme bilmediğim hâlde beni bu dalgalı denizde yaşamak zorunda bırakanlar.”

Toparlayamadığım cümlelerime nasıl devam edeceğimi düşünürken birden Ahmet Haşim heybetli vücuduyla kapıda belirdi. Esmer, mavi gözlü, oldukça yakışıklı bir adamdı. Kendine acı bir kahve söyleyip Kirpi’nin yanına oturdu.

Kirpi ve Ahmet Haşim aralarında homurdaşırken hemen araya girdim: “Efendim; ben, Ali Muammer Kaya, zabıt memuruyum ve aynı zamanda yazarım. İşte bunu da sizin için getirdim. Okumanızı çok isterim.” dedim.

Ahmet Haşim kendisine uzattığım zarfı elimden aldı. Ve hemen oracıkta okudu. Kelimeleri hafif mırıldanarak okuyor yüzünde ise tuhaf bir tebessüm oluşuyordu. İçten içe oldu bu iş diye düşünürken yazımın son cümlesini masadakilerin pür dikkat kesilmesini sağlayarak gür bir sesle seslendirmesi masadaki ciddiyeti çoktan bitirmişti. “Severim akşamları, gündüzün güneşi sevdiği kadar.” Ahmet Haşim “Yahu Refik, bu muşmula suratlı da kim?” diyerek bir kahkaha patlattı. Masadaki tüm ciddiyet kaybolmuş hepsi yüzüme tükürürcesine bir ifadeyle alnımın tam ortasına bakıyordu.

Utanmamıştım.

Bu şımarık gençliğin altında kendimi ezdirmeye hiç niyetim yoktu. Nihayetinde saygın bir kişiliğim ve saygın bir işim vardı. İşinin ehli bir kiralık katıldım. Hem ne diye zabıt memuru olarak tanıtmıştım kendimi? Ne olmuş yani kiralık katil isem. İçimde edebi bir ruh besliyorum ebediyete ulaşana kadar.

Ahmet Haşim’in yakasına yapıştım: “Gün ola hayrola, ama her gün elim yakanda. Bundan sonra akşam ezanından önce görürsem seni sokaklarda işte bu görmüş olduğun namlu tam şakağında...”

Ben Ali Muammer Kaya,

Akşam katiliyim. Gündüzleri bir kadın sevdim. Yazılarımı dergiler bassın, sevdiğim kadın içimdeki çocuğu o dergide görsün istedim. Biraz olsun bana hayran olsun istedim, olmadı. Ama o gün Fecr-i Ati kuruldu. Ve ben edebiyata bir akşam şairi kazandırdım.

Dinozorlar, Polisler ve Martılar

Öykü

Özden Selim Karadana

Dün sabah hiç de hesapta olmayan bir sesle uyandım. Kapı mı çalıyor, telefon zili mi neyin sesi belli değil. Bi gayret dikildim ayağa. Belki vazgeçer gider diye ağır ağır yürüdüm kapıya doğru ama inatla uzun uzun basmaya devam etti zile. Kapıyı açtığımda karşımda apartman görevlisi İbrahim abiyi ve oğlunu buldum.

“Günaydın abi.” dedim. Ne istiyorsun bu saatte benden?

“Günaydın Burak. Rahatsız ettim kusura bakma...”

Estağfurullah demedim.

“Benim baldız rahatsızlandı da, hastaneye götürmek gerek. Seni de uyardık bu saatte ama biliyorsun apartmanda kimse olmuyor bu saatte...”

Apartmandaki tek işsiz ben olduğum için beni seçmişler. Ne istiyorsun abi benden?

“Ben de Burak’tan rica edelim dedim hanıma. Bu bizim oğlan rahat durmaz hastanede. Seni sıkıntıya sokmaz ama tembihledim ben. Biz hastaneden gidip gelene kadar sende kalsa he? Gider geliriz biz hemen.”

Cevabı belli olan sorulardan hiç haz etmiyorum.

“Olur abi.”

“Heh. Sağolasın valla. Eksik olma.” diyerek oğluna döndü: “Bak döndüğümde hiç şikâyet duymayacağım ona göre.” dedi.

Kapı kapandı ve ufak misafirle baş başa kaldık. Ben buyur etmeden salona doğru ilerledi ve ikili koltuğa oturdu.

“Adın neydi senin?”

“Cengiz.”

“Memnun oldum Cengiz. Ben de Burak. Aç mısın?”

Kafasını iki yana salladı. Elime kumandayı aldım.

“Ne açayım sana?”

Cevap vermedi.

“Bizim zamanımızda güzel çizgi filmler vardı ama şimdi pek yok herhalde televizyonda he?”

Cevap vermedi. Bacaklarını sallamaya başladı. Youtube’a girip Jetgiller yazdım.

“Bak bu güzel. Beğenmezsen değiştiririz. Ben kendime bir kahve alıp geliyorum.” dedim. Mutfağa doğru giderken geri döndüm: “İçecek bir şey ister misin?”

Kafasını iki yana salladı. Tembihlemişler herhalde sakın bir şey isteme diye. Kendime sert bir kahve Cengiz'e de çikolatalı süt hazırladım. Koydum önüne.

"Al bakalım Cengiz."

"Ne bu?"

"Nesquik."

Hiç tepki vermeden baktı.

"Çikolatalı süt. Bi dene, beğenmezsen içmezsin."

Pipetle çok ufak bir yudum aldıktan sonra, belli ki hoşuna gitti, bir büyük yudum daha aldı.

"Sevdin mi?"

Kafasını aşağı yukarı salladı. Güldü. Jetgiller hoşuna gitmiş olacak, kahkahalar atmaya başladı. O güldükçe ben de ona eşlik ettim. Onun sütü, benim de kahvem bitti. İki üç bölüm sonra gülmeler azaldı. Belli ki sıkıldı.

"Resimle aran nasıl? Seviyor musun resim çizmeyi?"

Bilmem der gibi bi ifadeyle karşılık verdi.

"Dur boyayla kağıt getireyim ben."

"Ben de geleyim mi?"

"Gel."

Ben önde o arkamda odamın yolunu tuttuk.

"Burası senin odan mı?"

"Evet." dedim. Şaşkın şaşkın etrafa baktıktan sonra kütüphaneye yöneldi.

"Çok kitabın var. Hepsini okudun mu?"

"Hepsini okumadım." deyip gülümsedim. Eline bir kitap aldı evirdi, çevirdi, içine baktı.

"Bu benim olsun mu?"

Aldım baktım kitaba. "Bir Alkoliğin Anıları" Gülmemi tutamadım. Neye güldüğümü anlamadı.

"Bu senin yaşına uygun değil pek. Sıkılırsın. Ben senin yaşına uygun bir kitap alayım sana olur mu?"

"Yarın al. Yarın benim doğum günüm."

"Anlaştık." deyip kafasını sevdim. İçgüdüsel bir hareketti. Boyaları ve kağıtları alıp salona geçtik. Masaya kurulduk.

"Senle bir hikâye uyduralım. O hikâyeyi çizelim birlikte he, ne dersin?"

"Tamam."

"Aklına gelen ilk şeyi söyle."

"Top."

"Değiştir."

"Dinozor."

"Değiştir."

"Uçak."

Söylediği kelimeleri bir kağıda yazdım.

"Diyelim üç tane dinozor var. Bu dinozorlar ne yapıyor?"

“Saldırıyorlar.”

“Nereye?”

“Evlere.”

“Tamam, şöyle başlayalım. Evler ve dinozorlar var. Sen hangisini çizmek istersin?”

“Dinozooooor.” diye bağırdı.

O kağıdın sağ tarafına dinozor olduğunu iddia ettiği büyük şekiller çizmeye başladı ben de kağıdın sol tarafına evleri çizdim. Evlerin önüne top oynayan çocuklar, gökyüzüne ise dinozor saldırısına engel olmaya çalışan uçaklı polisler çizdik. Uçaklı polisler dinozorlara ağ fırlattılar. Ve şehrin kurtuluşunu resmettik. Resim bitince çak yaptık.

“Şimdi bu kağıdın arkasına imzamızı atacağız. Sonra da değerini yazacağız.”

“Değer ne?”

“Bu resmi biri satın almak istediğinde kaç liraya alabilir?”

“50.”

İmzalarımızı attık ve altına not olarak bu resmin değeri 50 liradır yazdım. İbrahim abilerin geleceği yok belli.

“Söyle bakalım Cengo ne yapmak istersin, ne yapalım?”

“Macera yaşayalım!” dedi yüksek sesle. Güldüm. Tamam yaşayalım.

“Hadi dışarı çıkıyoruz.” Bu teklifimi coşkuyla karşıladı. Bir post-ite Cengiz’le yemek yemeye çıktığımızı geç olmadan döneceğimizi yazıp kapıya astım.

“Martı’ya binelim mi?” dedim. Yüzünü ekşiterek suratıma baktı. Güldüm.

Boşta duran bir elektrikli scooter buldum.

“Bak buna Martı diyorlar. Yani adı o.” dedim. Güldü.

“Binelim!” dedi. Cengiz’i önüme aldım. Sıkı sıkı tutunmasını tembihledim.

“Biz şimdi dinozor takımıymışız. Ve polisler peşimizde. Taksilerin hepsi polismiştir. Tamam?” Bana doğru dönerek kafa salladı. “Onlara yakalanmadan parka varmamız gerekiyor. Sen benim yardımcısın. Her gördüğün poliste dinozor sesi çıkaracaksın. Yakalanmamaya çalışacağız.”

Ortaköy’den Kuruçeşme’ye kadar dinozorculuk oynadık. Park halindeki taksicilerin bazıları Cengiz’in “roarrhh” çığlıklarına “hööhrrr” ile karşılık verdiler. Martı’yı Kuruçeşme Parkı’na park ettik. Hamburger yer misin soruma coşkulu bir “Eveet!” ile karşılık verdi. Mcdonalds’a varınca bir oyuncak seçmesini söyledim. İki oyuncak arasında kalınca ben de çocuk menüsü söyledim. Hamburgerleri yedikten sonra evin yolunu tuttuk. Dönüş yolunda da taksicilerin canına okuduk. Eve varınca post-iti çıkardım.

“Nasıldı macera?”

“Süper!” dedi.

Yarım saat oldu olmadı İbrahim abiler geldi. Cengiz’e baban geldi dedim oralı olmadı.

“Allah razı olsun Burak. Valla çok makbule geçti. Yormamıştır seni inşallah.”

“Yok abi ne demek. Çok iyi anlaştık biz. Sorun yok.”

“Cengiiiz” diye seslendi içeri doğru. Baktım Cengiz oralı olmuyor salona gidip elinden tuttum. Kapıya kadar geldik. Babasıyla göz göze gelince bacağıma sarıldı.

“Oğlum hadi.”

“Gitmiycem!”

“Yürü len eşşek sıpası.” Kafasına bir tane patlatıp kolundan çekip bacağımdan ayırdı Cengiz’i. Kalakaldım. Çocuğu ağlata ağlata, sürükleye sürükleye indirdi merdivenlerden.

Ertesi sabah erkenden kalkıp kitapçıya gittim. “Dinozor Savaşçılar” kitabını hediye paketi yaptırđım. Apartmana varınca hiç eve uğramadan merdivenleri inmeye başladım. Ben merdivenleri inerken İbrahim abinin bağırışlarını ve Cengiz’in ağlamasını işittim ama inmeye de devam ettim. Kapı önünde bir süre durup gürültü patırtının dinmesini bekledim. Kapı birden açılırsa ve İbrahim abiyle yüz yüze gelirim ne söylemem gerekirdi? Bu gerilime daha fazla dayanamayıp yukarı çıktım, bir post-it çekip hızlıca bir şeyler karalayıp tekrar aşağı indim. Post-it kapıya yapıştırıp Cengiz’in hediyesini kapı kulpuna asıp hızlı adımlarla evime döndüm.

“İyi ki doğdun Cengiz
yeni yaşında güzellikler dilerim
rööaaarrrr”

En Nihayetinde Hayat da *Deneme* Çoğunlukla Ters Köşe

Sevda Deniz Karali

Yok artık, nasıl gelmez içinizden bütün sokaklarını dolaşmak dünyanın? Öyle çok yürümek ki poponuzdaki kasların artık “Abla n’olur, popoyuz biz.” demesi. Sonuçta onca yolun bir sebebi var, olmasa oralara koymazlardı. Aynı şekilde popoları da. İşte hayat da böyle bir şey; bir an şiir yazar gibi sözün başını sonuna ekler, o çemberde de dünyanın belki de en romantik halayını çekerken başka bir anda kendinizi popolarla baş başa bulabiliyorsunuz. Ki o noktada da halay başka bir şeye evriliyor ama ona burada girmeyelim.

Bugün çok keyifliyim. İzin verin gününüze hakikaten bir şiirle eşlik edeyim:

sonuçta ne çok gittiğine sen karar verirsin
yol kim
neresinden döndün
ben mesela sadece güneşin batışını gördüm

sadece bir şarkı söylediğin doğru mu
ne zamandır aklında denizler
karşısına nasıl geçtin aynadaki aksinin
ben olsam kesin gülerdim

üçün kerameti nerede bilmiyorum
ama üçtür rüyamda seni görüyorum
yol benim
ne zaman döneceksin

Dinlediğiniz için teşekkür ederim. Bence şimdi bu şiir hiç hüzünlü değilmiş gibi yapıp dilediğiniz güzelliklere içelim. Sonuçta yol bu; dönmek için önce gitmek lazım. Ben henüz vedanın kötüsüne rastlamadım.

Abide Yoksa

Şiir

Güney Coşka

ABİDE hangi günlerde gezilir...
kutladığımız hangi günlerdi...
mütemadiyen hangi günlerde buluşurduk...
bir müze mi o
bir tiyatro mu o
YOKSA
bir fotoğraf kutusu mu o
haykırdığımız umutlar mı var
içinde gezinen
üzerine gerdiğimiz isyanımız mı bu duyduğumuz son sesler
yoksa
boş koridorlarını inleten
topuklar mı yok
artık bedenlerimizin izi de mi silindi o kutunun içinden
yalnızlığa
yıpratılmaya
terk edilen
o mu
yoksa
biz mi
yoksa
ben mi
yoksa hiç mi...

Abide Yoksa Yok!

Güney Coşka

Fotoğraf

Bittiğimiz Resmi

Öykü

Görkem Çolak

Bu hikâyedeki tüm olay, kişi ve kurumlar hayal ürünüdür ve bildiğim kadarıyla hiçbirinin gerçekle alakası yoktur.

“Birol Hocam, bir dursana hele. Şu Ahmet Hoca’nın mevzusunu etraflıca anlatsana.”

Öğretmen zili, bina kolonlarına asılı paslı hoparlörlerin gözeneklerini cızırtıyla yırtarak etrafa yayılırken, iki öğretmen, sınıflarına beşer dakika geç dönmek pahasına dedikodunun ılık sularına bulanmaya hayli hevesliydi. Kırklarından yeni gün alan fenci Tuğrul Hoca, öğretmenler odasının boşalmasını güç beklemişti. Odada iki kişi kaldıkları gibi attı oltasını:

“Zengin mengin, bir laflar etmiş ama?”

“Nesini anlatayım hocam, gene sınıfta ileri geri konuşmuş işte. Aynı hikâye. İlçe Milli Eğitim’e şikâyet gelmiş, soruşturma açacaklarmış.”

“Yapma ya, Ahmet Hoca’ya bak sen. Bu da kaçınıcı oldu ama hakikaten...”

Sözlerini derin nefesler ve üç beş cıklamaya katık etti Tuğrul, “Ne konuşmuş sınıfta, haberin var mı?” diye de merakla ekledi. Olaydan büsbütün haberi vardı ya, branşı olmadığı hâlde retorik sorularla sıkı fıkıydı.

“Zengin para harcamak için vardır, demiş. Ancak o işe yararmış alayı. Lafa bak şimdi.”

“Bak şuna, el kadar talebelere neler aşıyor. Travma resmen. Biz de sonra toparlamaya uğraşalım çocukların kafasını.”

“Sorma hocam. Fakir de zenginin kuruşunu saymak için yaşarmış, öyle diyormuş Ahmet Efendi.”

Anlatmayı sürdürürken Bond çantasına birtakım kâğıtları gelişigüzel tıkıştırıyordu Birol.

“Kendisi de zenginin malıyla çenesinin yorulmaya başladığı vakti, yetişkinliğinin ilk günü bellemiş. Çocuklar da aynısını yaşayacakmış güya, tembihli olun, diyormuş. Sen hiç öyle bir aydınlanma filan yaşadın mı Allah aşkına Tuğrul Hocam?”

Bir müddet tıraşlı suratını kaşdı, akabinde kısık gözlerini tavandaki floresana dikti Tuğrul. Seyredende bu adam düşünüyor intibası uyandıran abartılı performansı on saniye kadar sürdü. “Hiç anımsayamadım hocam, herif delirmiş vallahi.” Demir sınıf kapılarının gürültüyle ikişer üçer kapandığı duyuluyordu.

“Ya! Değil mi? Adamın sınıfında da,” dedi ve kuvvetle boğazını temizleme gereği duydu, “biliyorsun, semtin önemli insanların çocukları okuyor. E, yav-

ular da rahatsız olmuş hâliyle, annelerine söylemişler duyduklarını. Biz bunun için mi varız demişler. Hatta bir tanesi, ‘Anne, bugün hiç para harcamadım, ölecek miyim yoksa?’ diye soruvermiş, kadıncağz donakalmış tabii.” Petrol karası bir kahkaha koyuverdiler karşılıklı, “Olay da oradan patlak vermiş anlayacağın.”

“Kıyamam ya, korktular tabii. Sinirlendim bak ya hocam, ne günlere kaldık. Şimdi nerede bu Ahmet Hoca?”

“Sınıftan dört, bilemedin beş çocuğu almış, İstanbul’a götürmüş dün akşam.”

“Hayrola?”

“Ödül niyetine bir yere götürecekmiş çocukları, fakat inan ki teferruatından haberim yok hocam.”

“E hani sınıfın kalanı, onları neden götürmemiş?”

“Cebinden ödüyormuş bütün masrafları, o yüzden her dersin birincisini almış yanına.”

Ağırdan salladı başını Tuğrul, kol saatini önlüğünden kurtardı ve kılıklı bileğini epey sıkıca tutan demir halkayı inceledi. Bu esnada koridorda birkaç çocuk kahkahası ve iri bir “Şşşşt!” ikazı işitildi.

“Çoktan varmışlardır o zaman. Haberi yok olup bitenden, değil mi?”

“Yok hocam, geldiğinde müjdeyi vermek bize düşecek maalesef,” suratı ekşimişti, “uğraş dur işte böylesiyle.”

Kulaktan kulağa oynarmışçasına kaynattıkları gıybet kazanında zaman hesabını tutturamamıştı Tuğrul ve Birol. O sıralarda Ahmet Hoca ve öğrencilerini İstanbul’a taşıyan körüklü, Çamlıca Gişeleri’nin önünde, trafik sürüncemesi içinde tıksırıyordu. Buna karşın, Birol’un malumatı doğruydü: Hoca ancak beş sınıf birincisini yanına alabiliyordu: Matematiğin birincisi Zehra, Türkçe’nin birincisi Şirin, fen bilgisinin birincisi Aziz, hayat bilgisinin birincisi Talip ve dayak birincisi Ferdi. Ahmet Hoca’nın şahsi yargı modelince, avucunda en çok cetvel patlayan öğrencinin de kendi kulvarında bir payesi vardı. Hocanın bu anlayışı, yurt ranzalarında belleğine kaktığı İzgü öykülerinden mirastı. Ödüllerini bileği ve avuç içiyile kazanmış öğrencileriyle birlikte Bostancı’da Mickey Mouse’u seyredeceklerdi.

Koltuk tepesinde saatler eskitmiş çocukların İstanbul’u görme heyecanı, şehre yaklaştıkça huysuzlanmalar ve mide bulantıları arasında pay edilmişti. Hoca ise çocukların ellerine kolonya, önlerine poşet tutmaktan bitkin düşmüştü. Arabanın insanı tüketen dur-kalk döngüsünü yolcuların yaktıkları sigaraların dumanı izliyor, niyeyse bagaja emanet edilmemiş diz-dibi-valizlerinden yükselen sarımsaklı kokular mürettebatın sabrını sınıyordu. Gişeleri güç bela arkalarında bıraktılar ve akabinde tüm çocuklar, incekleri dakikaya değin gördükleri insan ve bina kalabalığında kayboluverdi. Çocukların sükunetinden fırsat bulan Ahmet Hoca ise kambur, sıska bedeniyle söğüt dalını andıran muavinin İstanbul’a vardıklarını çığırın anonsuna kadar gözlerini dinlendirebildi.

Bu defa güneş, otuz beşe elli resim kâğıdının sol üst köşesinde değil, kararsız bulutların omzunda belirmiş, fakat otogar çıkışına el ele yürüyen tüm kafalar pastel sarıya boyanmıştı. “Şimdi,” dedi gözleri kısık hâlde Ahmet Hoca, “Kız Kulesi’ni mi görmek istersiniz, yoksa Beylerbeyi Sarayı’nı mı?” Bu soru, çocukların

kucağına pimi çekilmiş bir bomba gibi düşüverdi. Girift hâlde yığınla mırıltının kulağında birikeceğini biliyordu ya hoca, çocuklar birbirine diş geçirmeye çabalarlarken Kız Kulesi'nin karşısına konuşlanmış salaş lokantalardan birine vardılar. Birer simit, ikişer çay, Beylerbeyi yolunu tutmalarına yetecek dermanı bağışladı dizlerine. Civarlarını arşınlayan adımlar, kararlı ve aceleliydi. Bir yerlere ziyadesiyle geç kalmış gibi bir hâli vardı herkesin. İşin aslı, onlar da Üsküdar'da pek oyalanmamaya niyetliydi. Daha Bostancı'ya çıkacak, kendileri gibi gösteriye gün sayan yüzlerce çocuğun arasına karışacaklardı. Geç kalmaya gelmezdi, Mickey Mouse'un yolu her gün Paris'ten Bostancı'ya düşmüyordu.

"Pardon kardeşim, şuradan bir tam, beş de öğrenci alabilir misin?" ricasıyla iki büklüm hâlde yirmilik banknotu şoföre doğru uzatırken işaret parmağıyla en arka sırayı gösterdi Ahmet Hoca, "Şöyle oturun çocuklar, aman düşmeyin." Hoca da hemen önlerinde cam kenarına konuşlandı. Dakikalar içinde civciv dolmuş, işi Bostancı'ya düşmüş on vatandaşı topladı ve yola çıkmaya hak kazandı. Dolmuşu görür görmez civciv lakabını taktı Zehra, aracın adı öyle kaldı. Civciv dolmuş. Şehre girdikleri dakikalarda onları karşılayan trafikten eser yoktu, top sahası gibiydi asfalt. Çocuklar ise sabah ne yaşadıklarını çoktan unutmuş, Ferdi'nin avcundaki paketten badem şekeri aparmanın derdindeydi. Arnavut kaldırımları adımlayan pek fazla gölge kalmamıştı. Sabahleyin yarışa giren adımların sahipleri, geciktikleri köşelere ulaşmıştı herhalde. Hoca ve öğrencileri ise on beş dakikalık civciv, on dakikalık tabanvay yolculuğuyla Bostancı Lunaparkı'nın koca kapısı altında bitiverdi. Saatini yokladı hoca, daha bir buçuk saatleri vardı.

Çocukların gösteri merkezine varıncaya dek minik gövdelerinde sessiz sedasız taşıdığı heyecan, kendileri gibi Mickey faresine meftun yabancı silüetleri gördükten sonra neşeli çığırtmalarda hayat buluverdi. Muhtemel ki, o ana kadar gerçekten gösteriye gideceklerine dahi inanmamışlardı. Hey gidi Piaget, diye düşündü hoca. Çabucak sıraya girdiler, şimdiden önlerinde yüzlerce çocuk, onlarca veli dikiliyordu. Onca insan tüm sabahlarını işyerlerine koşturmaya harcarken, buncasının gün ortası vakti nasıl işi olmazdı, Ahmet Hoca'nın zihni bu soruyla meşguldü. Gözleri çocuklarda, zihni -ilk bakışta ilgisiz- meseleleri turlarken, tanıdık bir sesin ona seslendiğini fark edince irkildi.

"Ahmet Hoca'm!"

Hiç yoksa on yıl evvel mezun ettiği talebelerinden Sercan'ı anımsaması bir müddet sürdü hocanın, fakat bu tanımlama işlemi sırasında çocukcağızı bozuntuya vermedi, "Aa," dedi, "sen nereden çıktın oğlum?" "Anlatırım hocam, sizi hangi rüzgâr attı buralara? Tayininiz mi çıktı?" "Yok be," diye yanıtladı ve fısıltıyla sürdürdü tümcesini, "nerede o günler Sercan'ım." Otuzlarında gösteren öğrencisinin ismini hatırlayabilmişti nihayet. İçten bir kahkaha patlattı Sercan, "Birincileri gezdirmeye devam o zaman." Gülerek karşılık verdi hoca: "Hay yaşa! Hak ettiler vallahi. Sen de mi çoluk çocuğu getirdin?" Sercan seriden çocukları süzdü, fısıltıyla hocasını iki adım öteye çağırdı:

"Gösteriye geldik ama çocuk yok hocam."

"E, tek mi geldin oğlum?"

"Yok, tek değilim hocam ama... Mickey benim, öyle diyeyim."

“Mickey mi sensin?”

“Ta kendisiyim hocam. Dört, beş senedir biraderlerle organizasyon işindeyiz. Birkaç ay evvel iletişime geçtiler, turne programları çok yoğun olduğundan buradaki gösteriyi bize bıraktılar. Anlaştıktan sonra kasetle de koreografilerini gönderdiler, iyice çalıştık. Geçen ay birkaç yönetici geldi, seyretti. Tamam, dediler. Biz çıkıyoruz bugün de. Bugün de birkaç gözlemci yollamışlar, nasipse Türkiye turnesine çıkacağız. On, on beş kişi filanız. Belki hatırlarsınız, bizim sınıfta Osman vardı, topaldı hani. O da bizim ekipte şimdi.”

“Çapraz Osman’ı mı diyorsun?”

“Ta kendisi hocam.”

“Vay arkadaş, bir yaşıma daha girdim. Dünyanın parasını kazanıyorlar, bari teşrif etseydi hergeleler. Neyse, size gelir kalemi olmuş, yabancıya gitmemiş en azından.”

“Sormayın hocam, bize de şuradan üç kuruş ya kalacak ya kalmayacak. Hiç yoktan iyidir de...”

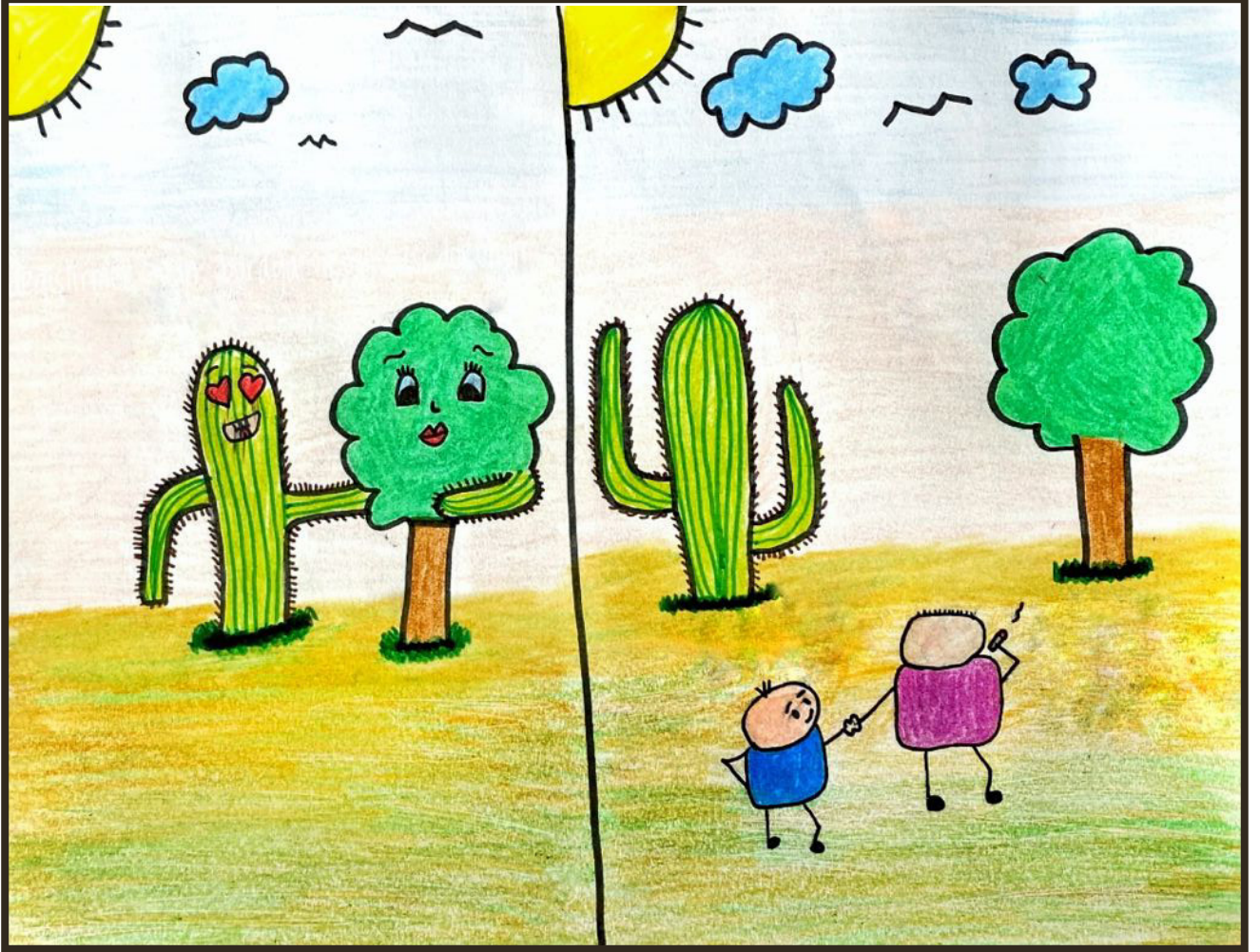
Yarım dakika kadar konuşmadılar, etraflarındaki çığ uğultu kulaklarından girerek beyinlerini uyuşturuyor gibiydi. “Bilseydik biletlere bu kadar para bayılmazdık oğlum, arar seni okula çağırırdık.” diye takıldı öğrencisine. Gülüştüler, sarılıp vedalaştılar. Ayrılırken hocasının kulağına eğildi, “Aman hocam,” diye tembihledi Sercan, “aramızda kalsın bu anlattıklarım. Gizlilik sözleşmesi imzaladık. Yerin kulağı var, bir duyulursa bittiğimizizin resmidir.” Hocasından onay aldığı gibi de gözden kayboldu. Çocukların yanına döndü Ahmet Hoca. Önlerindeki kalabalık buharlaştı ve salona damladı. Beş öğrencisiyle hoca, koltuklarına kuruldu. Perdeler açıldı. Gözlerini aldı ışık şovları, seyircilerle birlikte oyunlar oynadı Mickey faresi, iki saat boyunca duvarlarda hep bir ağızdan gülüşmeler yankılandı. Perde kapandı, çocuk figüranların rabarbası başladı. Ahmet Hoca, “İyi çalışmışlar.” diye geçirdi içinden. Beş öğrencisinin ellerini birbirine tutturdu, dolmuşa doluştular.

Çocuklar bir gün daha kalmak istediklerini bizzat söyleyemiyor, fakat suskunlukları bu dileklerini ele veriyordu. Hoca da çocukların hâlini görüyor, fakat bozuntuya vermiyordu. Odadaki fili unutturmak adına öğrencilerine gösteriden ne hatırladıklarını soruyor, o esnada uydurduğu başka gösterileri çocuklara anlatıyordu. Yeniden Harem’e varmışlardı, bu defa epey öteden bardak şingirtıları ve dalga sesleri duyuluyordu yalnız. Otobüs kapılarını açarken ufukta denizci fenerleri göz alıyordu. “Gitmesek mi öğretmenim?” diye dökülüverdi Ferdi mahcubiyetle. “Gitmezsek dönmenin anlamı kalmaz oğlum.” dedi hocası, okşadı çocuğun başını. Yolcular içeri doluştu, kapıları kapattı kaptan. Otobüs yola koyulduğunda, ayaklarına kara sular inmiş çocuklar hemencecik sızıverdi. Sabahki kokular duyulmuyordu, fakat kesif bir ıhlamur rayihası dolanıyordu ortalıkta. Burunlar alışmak bilmiyordu. Yolu seyre daldı hoca, “Sercan Mickey olmuş ha...” diye düşünürken kıs kıs gülmeden edemedi. Kendi kendine epey eğlendi bu malumatla. Önünde servis arabasıyla muavin belirdi. “İhlamur var mı?” dedi hoca, maalesef dedi cılız çocuk. Sabahki muavindi bu. Çay varmış, kahve varmış. Kahvesini aldı, gözleri yeniden süratle devirdikleri otoyola düştü. “Sercan’a bak, Mickey olmuş...” diye tekrarlardı içinden, “Daha neler göreceğiz, kim bilir.” Dibinde telvesi kurumuş plastik bardağı elinde, öylece uyuyakaldı.

Eyes Wide Shut

Karikatür

Rümeysa Sari

Sahaflar Faşisttir. Laftan Sözden Anlamaz, Sizi Dinlemeden Hemen Kendi Söyleyeceklerini Söylemeye Çalışırlar.

Eren Sülün

1. Bölüm: Sahaflar Günde Ortalama Kaç Kişiyi Tersler ve Neden?

Aram Usta, Star Pasajı denen rutubet kokulu pasajdaki küçük dükkânında kitap satan bir ihtiyar. Kader, onunla yollarımızı tayinimin o dönem yeni çıkmış olduğu bu küçük kentte, bir şeyler okumaya ihtiyaç duyduğum günlerden birinde kesiştiriyor.

Kolay gelsin diyerek giriş yapıyorum dükkâna. Okuduğu kapkalin kitaptan gözlerini ayırmadan, kafasını hafiften öne eğerek ve homurdanarak karşılık veriyor. Kategorilere ayrılmamış tozlu raflarda gözlerimi gezdirirken Devlet Ana kitabına gözüm çarpıyor. Belki de Kemal Tahir okumaya başlamanın tam zamanıdır diye düşünerek boğazımı temizliyorum:

“Pardon Kemal Tahir’in daha ince bir kitabı var mı?”

“Nasıl daha ince?”

Sanki ince kelimesini hayatında ilk defa duymuş gibi yüzüme ipli gözlüklerinin üstünden bakan ihtiyar karşısında bir süre sessiz bekliyorum.

“Yani daha az sayfalı bir kitabı olsa daha iyi olur. İlk defa Kemal Tahir okuyacağım. Bu kadar uzun bir kitapla başlamak istemiyorum.”

“İlk defa mı?”

Bu, şaşırmaaya çok teşne ihtiyarın hâl ve hareketleri beni sinirlendirmeye başlasa da polemige girmek istemiyorum.

“Evet, biraz geç kaldım farkındayım ama bir yerden başlamak da lazım.”

Söylerken git gide söndüğüm bu sözler ihtiyarı hiç tatmin etmiyor. İsteksizce yerinden kalkıp düzeni yokmuş gibi görünen raflar arasından bir kitaba elini atıyor. Elinin tersiyle tozlarını atırıp sandalyesine geri oturuyor. Masasının üstüne koyduğu kitabı elime alıyorum: “Kurt Kanunu”

“Heh bu daha ince, bunu alayım bununla başlayayım ben.” diyorum asıl olduğumdan daha da hevesli bir şekilde.

“Ne kadar?”

“120.”

“Efendim?”

“Ne efendimi?”

“Fiyatını anlayamadım da o yüzden tekrardan söyler misiniz diye “Efendim?” dedim.

“120 dedim ya işte.”

“Kitap 120 lira mı?”

Davudi sesiyle yükseliyor:

“Benimle dalga mı geçiyorsun genç adam?”

“Yok, biraz fazla geldi de...”

Sandalyesinden kalkmadan aramızdaki masanın üzerinden uzanarak elimdeki kitaba meylediyor. Refleks olarak geriye çekiliyorum. Boşluğa düşüyor. Masadan destek alıp toparlandığında kitabı uzatıyorum. Kitabın künye sayfasını açıp parmağıyla yazıların altını keskince çiziyor: “**1. Baskı Kasım 1969, Bilgi Yayınevi cart curt**” Çok büyük bir hata yaptığının farkına varmışçasına büyük büyük özür diliyorum.

“İstesene de satmam zaten. Herkesin hak edeceği bir kitap değil bu.” diyerek ezik büzük olmuş hâldeki özgüvenime bir tekme daha vurup yeniden oturduğu sandalyesinde piposunu doldurmaya koyuluyor. Bu sigara kokulu bohem ihtiyar nezdinde yerle bir olan itibarımı yeniden inşa edecek bir şeyler bulmam şart, derken rafların birinden Kürk Mantolu Madonna imdadıma yetişiyor. Haya- li fularımı boynuma dolayarak “Üstadım,” diyorum, “bu kitabın yanında fincanla kahve satmayı da düşünmelisiniz. Kahve içmeden okunmuyormuş gibi herkes bu kitabın yanına kahve koyup fotoğ...” Lafın sonunu getiremeden kafama isabet eden sert cisimle neye uğradığımı şaşırıyorum. Yerde duran pipoyu ve her yere dağılmış tütünleri görüyorum. Kafamın arkasını elimle ovalayıp sızlanarak ihtiyara doğru dönüyorum. Yüzündeki anlamlı, derin kırışıklardan ve masmavi göz- lerinden püsküren sinirle bir Atatürk büstü gibi bakıyor bana. Gözlerime siyah bir perde iniyor. Uyuyorum.

2. Bölüm: Solcu Yazarların Fütüristik Dünyalarına Eleştirel Bir Bakış

Uyandığımda son hatırladığım şey arkamdan uzanan kaşe eldivenli bir el ve eter kokusu. Şimdiyse zifiri karanlık... Sahaftan daha yoğun bir rutubet kokusu var burada. Bir klik sesiyle tepemdeki ampul loş ışığını vermeye başlıyor. Sarnıç gibi bir yerde bir sandalyeye bağlı olduğumu fark ediyorum. Seğirip duran ampul karşımdaki silüetleri tanımamı güçleştiriyor. Korkudan terliyor ve titriyorum. Fötr şapkalı silüetin el hareketiyle -kaşe eldivenli el bu- ampul daha fazla ışık vermeye başlıyor. Kafamı çevirip sesin geldiği yöne baktığımda dimeri kontrol edenin bizim ihtiyar sahaf Aram olduğunu fark ediyorum. Kömürlük olduğunu anladığım yerin daha da aydınlanmasıyla karşımdaki silüetler tanıdık yüzlere dönüşüyor: Sol baştan Sabahattin Ali, Nazım Hikmet, Can Yücel ve Genco Erkal.

“Genco Erkal öldü mü?” diye soruyorum. Takma dişleri birbirine vurarak coşkulu sesiyle ne alakası var, diye bağılıyor ve sululuğu bırakmam gerektiğini salık veriyor. “Nasıl olur?” diyorum. “Neresi burası, öldüm mü, uykuda mıyım? Öldüysem Genco Erkal’ın ne işi var? Sahaf niye burada?”

“Hayat dediğin başka nedir ki zaten? Ben şuna inanıyorum ki, üç buçuk günlük ömrümüzü kendimize zehir etmemek için ne mazideki hayatımıza ve kaçırduğumuz fırsatlara ne de istikbalin olmayacak hülyalarına kulak asmayarak bugünümüze hapsolüp yaşamalıyız.” diyor fötrlü Sabahattin Ali.

“Evet,” diyorum, “haklısınız. Peki, ben niye buradayım? Ne yapacaksınız bana?”

İç cebinden iksir gibi bir şey çıkarıyor Nazım Hikmet. “Seni,” diyor, “kardeşim; seni ve artık bizleri okumayı geride bırakmış ve popüler olmamızdan rahatsızlık duyan tüm SGleri bir bir sahaflarda derdest edip kendimizi hafızalarınızdan sileceğiz. Böylece bizleri ilk zamanlardaki heyecanla yeniden okuyacak, edebiyatımızın değerini yeniden kavrayacaksınız. Odalarınız yeniden bizim posterlerimizle, sosyal medya hesaplarınız her politik olaya uyumlu alıntılarımızla dolacak.”

“SG ne?” diye soruyorum.

Sahaf Gezen amınakoyim, diye homurdanıyor Can Yücel.

“Küfür etmeyin.” diyorum. “Bilmiyor olabilirim ne var bunda. Ayrıca şiirleriniz de çok cinsiyetçi. Yakında linç yersiniz zaten. Duygu Asena’ya yaptığınız da eğer gerçekse ayıp.”

“Bu memlekette göte göt denir.” diyor. “Heee” deyip geçiyorum.

Nazım Hikmet elindeki iksiri uzatıyor. “Hadi,” diyor “genç dostum; iç bakalım. Güzel günler göreceğiz.” Kabul ediyorum çaresiz. Sizi bir arada yakalamışken bir sorum var diyorum, iksiri içmeden. Lütfen, diyor Sabahattin Ali. “Orhan Pamuk Nobel Ödülü’nü Ermeni soykırımını var, dedi diye mi aldı?” İhtiyar sahaf bu soruyu duymaktan bıkmış olacak ki gözlerini devirerek cevaplıyor: “Hayır zaten iyi bir yazar.” Diğerleri sahafı onaylıyor. Peki, diyorum Nazım Hikmet’e dönerek “Atatürk hayatta olsa bugünün CHP’sine ne yapardı?” Sessizlik oluyor. Genco Erkal iksiri artık içmem gerektiğini teatral bir tondan -bir sincap gibi mesela- haykırıyor. İksiri ağzıma götürüyorum ki arkamdan büyük bir gümbürtüyle birlikte bir ışık yayılıyor. “Teslim olun!” uyarısını duymamla birlikte anında ters kelepçe paket oluyor bizimkiler. Sabahattin Ali debelenirken kafasının yaralı yerine bir darbe daha yiyor. Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor.

Bu Bir Düello

Öykü

Kürşat Batuhan Tezel

Ağacın altında daldığı uykusundan uzaktan gelen nal sesleriyle uyandı. Dörtnala gelen kavruk bir süvari hızlıca yaklaşıyordu. Bu gelen Kılıçdaroğlu'ydu. Biraz daha yaklaştığında süvarinin Kemal değil Celal Kılıçdaroğlu olduğunu fark etti. Az sonra yanındaydı. Soluk soluğa "Abimi gördün mü?" diye sordu Celal Bey.

En son akşam haberlerinde gördüğünü, CHP binasının taşındığını belirtti ve ekledi: "Dün akşam Ekrem Bey'le çok fena kavgaya tutuşmuşlar, papaz olmuşlar. Hiç gözükmeye bence şimdi."

Celal Bey bu haberden hiç etkilenmedi. "Benim acilen abimi bulmam lazım. Civarköy'den geldiler Raci'yi dövüyorlar." dedi.

"Civar köylerden." diye düzeltti.

"Hayır" dedi Celal Bey "Civarköy'den."

Kulağını tırmalayan bu tekillikten daha fazla bahsedilmesi için köy bahsini sonlandırdı. "Eski binanın bi arka sokağına taşınmışlar abi. Sen burdan doğru eski binaya git, olmadı orda nakliyecilere sorarsın."

Celal Bey harekete geçmek üzere atın dizginlerine davrandı.

"Abi hangi Raci bu arada?" diye sordu.

"Bizim Raci. Raci Şaşmaz." dedi Celal Bey ve dizginledi atını.

7 YILDIR KÜSÜZ

2000'li Yıllarda Yarım G.t Yaşamak

Deneme

Gizem Kargin

Uzun zamandır kulaklarım böylesine sessiz bir güne doymamıştı. Yaz mevsiminden hoşlanmayışım o eve taşınmamızla başladı. Evimiz dükkân üstü, cadde ortası ve ola ola Esenyurt'un merkeziydi. Eve dönene kadar oluşan ağır yorgunluk beni mutlaka bir dinlenme zamanına zorluyordu. Öyle sizler gibi eve gelince ayaklarımı uzatıp rahat bir nefes almaya şansım olduğunu pek sanmayın. Bunun sebebi evde bakmakla yükümlü olduğum bir hasta yahut evde bulunan işler değildi. Özellikle havaların ısınmaya başlamasıyla birlikte Esenyurt sokaklarına dökülen çocukların ağızlarından eksik olmayan "y.r.k" kelimesi dinlenmeme engel oluyordu. Çocuğundan babasına kadar uzun bir yolculuğu olan bu kelimeyi bizim mahallede ağzına almayan neredeyse kalmadı. Hatta bir gün balkonda oturup yaz aylarının civıltısına eşlik etmek isterken aşağıdan gelen küfürlere dayanamayıp benim de bağırışlığım var. "Yarak, kürek, yarak, kürek, YARAK, KÜREK, YETER BE!"

Burada olduğum her gün yarım göt yaşadığımı hissediyorum. Ne demektir yarım göt yaşamak? Hani otobüste yanlılıkla şişko birinin yanına oturursunuz. Bütün yol boyunca şişkonun kolunun size yapışmaması için uzaklaşmak zorunda kalırsınız. Ve sonunda kığınızın bir kısmı havada kalır. Yolunuz da uzunsa kığınızın havada kalan tarafı uyuşmaya başlar. Buna karşılık kığınızın sandalyede oturan tarafının mutlu mesut yoluna devam ettiğini düşünmeyin. Kendine bir zemin bulan lobunuz da diğer lobu taşımak için kendini sıkı sıkı kas yapar. Bu durum kişide o koltuğa oturduğu için ince bir pişmanlık yaratsa da artık ayağa kalkamazsınız. O saatten sonra yapacak tek bir şey vardır. O da durumu kabullenip yola devam etmek.

Bugün havanın soğumasıyla birlikte evde hafif bir sessizlik oluşunca fark ettim yarım göt yaşadığımı. İnsan evinde bile neden rahat edemez ki? Varmak istediğim yer için bindiğim otobüste rahat değilim. Kendim için yarattığım şanslar en fazla şişkonun yan koltuğu kadar memnun ediyor. Biliyorum artık böylesi durumlardan şikâyet etmenin modası geçti. Hatta iyice manasızlaştı. Çünkü bence artık manası olan tek bir şey bile kalmadı. Yalnızca hayatta kalmaya çabalamaktan ya da bir sonraki günün garantisini oluşturmaya çalışmaktan kendimi sıkı sıkı benim de kığım kas yaptı. Ha bir de şöyle bir şey var. Kiminki yapmadı ki? Bu gibi ruhsal hezeyanlar yaşayıp durumu fazla dramatize ettiğimi düşündüğüm zamanlarda aklıma bir arkadaşın yorumu gelir: "Montla sığ."

Bu cümlelerin anlamı şudur:

"Ohoooo... Dünyada ne dertler var. Hele bir montla sığ, derdin alasını görürsün."

Büyük Uzak İki Şehrin Hasreti

Öykü

Haydar Şahin

Krakov için sıcak sayılabilecek bir geceydi. İklim krizi, soğuk ülkeler denince akla ilk gelenlerden olan Polonya'yı da farklı bir yer hâline getiriyordu yavaş yavaş. Ağustos'un sonlarında, akşam vakitlerinde bir monta ihtiyaç olmadan dışarı çıkılabiliyordu artık.

Vera, çalıştığı müzeden birkaç arkadaşıyla beraber dışarı çıkmıştı. Votkaların bir bir yuvarlandığı, kahkahanın hiç eksilmediği, keyifli bir gece oluyordu. Müzik yüksekti, ama sohbet etmeye engel değildi. Kimileri dans ediyor, kimileri ertesi günün tatil olmasına güvenerek deli gibi içiyordu.

Oldukça özenmişti kendine Vera. Ekstra dikkat çekmese de, her zaman böyle görünmezdi. Hele ki resmi etkinlikler hariç topuklu ayakkabı giydiği neredeyse hiç olmazdı. Ama o gün içinden öyle gelmişti ve annesinin kendisini zorlayarak aldıracağı yarım topuklu sandaleti giymişti. Pek rahat sayılmazdı ama o sırada bunu ve başka bir şeyi de düşünemeyecek kadar enerji doluydu. Herhangi bir şeyi düşünmeme lüksünü kendine tanıyabilme imkânına sahip, yirmi yedi yaşında Avrupalı bir kadın olarak sadece eğleniyordu. Ne işini, ne ailesini, ne nişanlısını, ne de hayattaki varlığını ya da amacını sorguluyordu o an. Sadece önündeki neredeyse bitmek üzere olan votka şişesi ve yanındaki arkadaşları vardı. Geleli en fazla bir-bir buçuk saat olmuştu ama şişeyi bitirmek üzerelerdi.

Alkolü yavaş yavaş hissetmeye başlamıştı. Ondandır ki vücudu ona "Sigara içelim." buyurdu. Bu nazik isteği reddetmeyip tütün kesesini çıkardı. O an aklına, ona ilk tütün kesesini hediye eden Nazım geldi. Yüzünde ince bir gülümseme belirdi. Ne yapıyordu acaba? Neredeydi şu an? Neredeyse üç ay olmuştu son görüntü konuştuklarında, belki arardı eve gidince. Belki de aramazdı. Sonuçta Nazım da onu beklemiyordu, bölmek istemeyeceği herhangi bir şey yapıyor olabilirdi.

Sigarasını sararken sol omzunun üzerinde bir gölge hissetti. Kafasını kaldırdığında yanında bir süredir gözlerini üzerinde hissettiği, giydiği beyaz hakim yaka gömlekle oldukça ilgi çekici duran adamı gördü. "Sigarana eşlik edeyim mi?" diye sordu adam yüzünde çapkın bir gülümsemeye. Adam her ne kadar kendinden emin gözükse de heyecanlı olduğunu sezdi Vera. Sezgilerine güvenmeyi öğretmişti ona hayat. Bu yüzden böylesine iyi görünen oldukça iri yapılı bir adamda, böylesine çocuksu bir heyecana yol açmış olmaktan son derece emin ve bundan hoşnut bir şekilde sigarasını sarmaya devam etti bir yanıt vermeyerek. Başka zaman olsa evet diyebilirdi belki. Bir yabancıyla sigara içmekten ne zarar gelebilirdi ki? Ama nedense istememişti. Sadece dışarı çıkıp, Krakow için sıcak

olsa da aslında serin olan havayı, kimseyle konuşmak zorunda olmadan sigarasının dumanıyla birlikte ciğerlerine çekmek istiyordu.

Ayağa kalktı, engel olamadığı hoşnut gülümsemesi ve aslında adamı daha da etkileyen içten bakışlarıyla, yaklaşık yarım dakikadır yanıtız bıraktığı adama koluna dokunarak “Çok tatlısın, ama hayır.” deyip arkasını döndü ve dışarı çıkmak üzere bar boyunca yürümeye başladı. O sırada kalçalarına bakıldığından emindi ve bu, hâlihazırda taşıdığı gülümsemesinde küçük bir büyümeye yol açtı.

Burada, iki kişinin de bilmediği ve bilemeyeceği, ama o anın tam olarak böyle yaşanmasına sebep olan iki şey söylemek için araya girmek istiyorum. Vera, tütün sarmak konusunda eskisine göre oldukça seri idi ve adam bu yüzden sadece yarım dakika bekledi; adamın bilmediği şey bu. Adam da aslında sigara içmiyordu ve o sürede neden Vera’ya böyle devamını getiremeyeceği saçma bir teklifle adım attığını düşündüğünden, otuz saniye ona o kadar da uzun gelmemişti; Vera’nın bilmediği de bu. Şimdi devam ediyorum.

Temiz havaya çıkınca içerisinin aslında ne kadar havasız olduğunu fark etti. Orta şiddetli bir nefes çekişten sonra, çakmak istemek için kendisi gibi dışarı çıkmış olan onlarca kişiden en yakınındaki adama doğru ilerledi. “Affedersiniz, çakmağınızı kullanabilir miyim?” diye sordu. “Tabii.” dedi adam ve elinde tuttuğu benzinli çakmağını ona doğru uzatarak yaktı. Teşekkür edip oradan uzaklaşırken, tütün kokusuna karışan seyreltilmiş benzin kokusunu bayağıdır duymadığını fark etti. Üç seneden, Nazım’la en son yüz yüze görüştüğünden, beri belki de.

Özlemişti onu. Ne iyi olurdu bir anda gelse ve bir kere daha görüşseler. İlla Polonya’da olması gerekmiyordu bu görüşmenin. Vizesiz en yakın nereye gelebiliyorsa Nazım, orası da olurdu. Onu, seneye olmasını planladığı düğününe de çağırmişti. Gelecekti tabii ama ondan önce bir kere daha görmek istiyordu.

Ne olacağını bilmiyordu onu gördüğünde. Tabii ki -ya da muhtemelen- hayatını olumsuz etkileyecek bir hata yaşanmayacaktı. Muhtemelen. Nazım’ı görmek her zaman bir hata olmuştu aslında. Onu sadece varlığıyla böylesine altüst eden biri daha yoktu. Planladığı, bildiği, inandığı ne varsa onunla zaman geçirdikçe yok oluyor; kendini, onu o yapan tüm gerçeklerinden soyutlamış bir şekilde Nazım’ı isterken buluyordu. Sadece onun ellerini kalçasında, dudaklarını boynunda istemek gibi bir istekle değil (tabii o da vardı), hep orada olsun gibi bir istekle istiyordu. Nazım çantasına girebilecek kadar küçülsün ve her yere götürürebilsin gibi bir istekle. Bu yüzden, kendisini bambaşka bir hayata götürmeden önce onunla vedalaşmak istiyordu belki de. Onu görmek istemesinin nedeni buydu.

Sokaktan geçmekte olan pahalı giyimli bir kadının, telefonda sevgilisine saatin on bir kırk olduğunu ve tam kırk dakika geciktiğini söyleyerek bağırması Vera’nın dikkatini dağıttı ve Nazım’la ilgili kimi şeyler daha düşünerek geçen 1-2 dakika da sona ermiş oldu.

Sigarasını bitirmek üzereydi. İzmariti yere atmak istemedi ve bir çöp kutusu bulmak üzere etrafına bakındı, yirmi metre kadar ileride bir tane vardı. Çöpün yanına vardığında son nefesini aldı ve sigarayı önce yerde ezerek söndürdü, ardından çöpe attı. Arkasını dönmüş oradan uzaklaşıyordu ki çöp kutusunun ba-

şında durduğu az aydınlatılmış sokaktan gelen bir ıslık sesi duydu. Durdu, sesin geldiği yöne doğru baktı. Bir silüet, sokağın ortasındaki evlerden birinin kapısının önünde ayakta durmuş, La Boheme çalıyordu ıslığıyla. Ürperdi: Bu anı daha önce yaşamıştı.

Bundan beş sene önce, Nazım'la tanıştıkları ve birbirlerinin hayatlarını sonsuza kadar değiştirecek hemhâllikler yaşadıkları soğuk Kuzey Fransa şehrinin yine soğuk olan gecelerinden birinde, havada kar sessizliği varken yine biri ıslıkla La Boheme çalmıştı. Nazım, kendisine âşık olduğu anın bu olduğunu söylemişti Vera'ya.

Şarap içtikleri ve hafif çakırkeyif oldukları bir geceydi. Eve dönmek üzere elleri kalın montlarının cebinde, çenelerini boyunlarının etrafına doladıkları atkılarının içerilerine doğru bastırarak metroya doğru yürüyorlardı. Koyu sarı lambaların aydınlattığı sokakta hiç kimsenin olmadığı, yerlerin ince bir kar tabakasıyla kaplı olduğu, dinginliğin tanımı gibi bir geceydi bu ıslığı duydukları gece. Nazım ıslığı duyduğunda, göklerdeki senaristin karşısına La Boheme'nin şahane bir ıslık yorumunu çıkarmış olmasının keyfi ve şaşkınlığıyla gülümsemiş ve kapının önünde ayakta ıslık çalan kadını biraz geçtikten sonra durmuştu. Kendisinin durduğunu fark etmeyen Vera birkaç metre sonra ancak yanında olmadığını fark etmiş ve arkasına dönüp ona bakmıştı. Nazım'ın durmasının tek sebebi, o an hafızasına ebediyen kazıyacak kadar süre boyunca Vera'yı seyretmek ve içinde olduğu filme bir de dışarıdan bakmaktı. "Ne kadar da şu anda ve burada hissediyorum." diye düşünmüştü Nazım. "Başka hiçbir yerde olmam gerekmiyormuş gibi. Sanki yaşadığım her şeyi, şu an burada bulunabileyim diye yaşamışım gibi."

Nazım'ın o an kendisine nasıl baktığını hâlâ hatırlıyordu Vera. Gözleri dümüş gibi gözünün önündeydi. "Bana nasıl böyle güzel bakabiliyor?" diye düşünmüştü. "Nasıl bu kadar az tanıdığı, aynı ana dilde bile konuşmadığı birine böyle sevgiyle, hayranlıkla bakabilir?" diye düşünmüştü. Şanslı hissediyordu ona rastladığı için. Bir yandan zihninin kendisine bunları söylemesini dinleyip, bir yandan da içindeki, adının "mutluluk" olduğunu daha sonradan fark edeceği sıcaklığın tadını çıkararak, ona kendisini seyretmesi için izin vermişti bir süre. Bir, belki iki dakika boyunca birbirlerine bakmışlardı öylece. Konuşmaya gerek yoktu. Konuşulacak bir şey de yoktu. İki taraf da herhangi bir sözcüğe ihtiyaç duymadan anlaşabilmenin lezzetini yaşıyordu. Derken hafif hafif yağmaya başlayan kar ve sona eren La Boheme, onları gerçek dünyaya döndürmüştü. Bir yerden bir yere gitmenin biraz daha uzun sürmesini daha önce hiç bu kadar istemediklerini fark ederek, bunu birbirleriyle paylaşmadan ve yine hiçbir şey konuşmadan yürüme-ye devam etmişlerdi.

Islık, çöpün oradaki sokakta da sona erdiğinde içinde tuhaf bir boşluk hissetti Vera. Ne olduğunu bilmediği, o ana kadar orada olmayan ve var olmasındaki tek amacı ona kötü hissettirmek olan bir his. Sigaraya çıkarken suratına yerleşmiş olan tatlı gülümsemeden eser olmayarak içeri girdi.

Hayat dediğin şey anlardan ibaretti ve her şeyin olması sadece bir an kadar sürerdi: Bir dakika öncesinin şimdiden farkıydı bütün mesele. Vera da -o an farkında olmasa da- bununla yüzleşiyordu.

Masaya oturdu. Sırasıyla önce havanın soğuk olup olmadığını soran arkadaşlarına yanıt verdi, sonra biraz daha içmek isteyip istemediğini düşündü, sonra ona sigarasında eşlik etmek isteyen adama doğru bir bakış atıp orada olmadığını gördü, sonra da dışarı çıkarken kapattığı kollarını tekrar sıvadı. Ama yine de neden bu kadar kısa bir süre içinde Nazım'ı hatırlatacak şeyler yaşadığını düşünmeye engel olamadı. Bedeninde hâlihazırda kendisine düşman olan bir his taşıdığından olacak ki, eli kaygıyla telefonuna gitti.

Onu aslında şaşırtması gerekiyor olmasına rağmen, Nazım ve Vera için çok normal olan bir durum olmasından ötürü Nazım'dan gelen bir mesaj olmasına şaşırmadı. Birbirlerini düşündükleri anlarda yazarlardı, ararlardı genelde. Böyle olacağını önceden tahmin etseler de aslında ne demek olduğunu çok sonradan yaşadıklarında öğrenecekleri, hayatları boyunca beraber geçirme şansına sahip oldukları tek kısıtlı zamanlarını tükettikleri Fransa günlerinin sona ermesinden beri hep böyle olmuştu.

Mesaja tıkladı suratında mesajı gördüğü anda geri gelen gülümsemesiyle birlikte. Ekranda tam olarak şu yazıyordu:

“Remember m
(23:33)”

Anlamadı neden veda cümlesi tadında bir şey yazdığını. Son harfin neden orada olmadığını ise sorgulamadı bile. Son yazışmalarının neredeyse hepsinde Nazım'ın kafası güzeldi ve yine onun şapşallığı olduğunu düşündü. Sonra güldü. Yanıtı belliydi:

“Seems like I do a lot lately
(23:48)”

Sonrasında telefonunu çantasına attı. Bir buçuk-iki saat kadar daha oturdu orada. Dönüş yolunda yürürken, eve yaklaştığı sırada aklına Nazım geldi yine. Telefonunu kontrol etti bir yanıt gelip gelmediğine dair. Görünürde bir şey yoktu. Geri çantasına koydu.

Eve girdi, odasına geldi. Nişanlısını uyandırmamaya çalışarak üzerini değiştirdi. Mesanesi iyice bastırıyordu. Çantasından telefonunu alıp tuvalete koştu. Dünyadaki geri kalan herkesin aksine, Vera sosyal medyaya gün içinde bir tek işerken bakıyordu.

Klozete oturdu, kaslarını gevşetti ve içindeki fazla sıvıyı dışarı atarak rahatlamaya başladı. “Fazla olan düşünceleri atmak da böyle rahatlatıyor mudur acaba?” diye düşündü tam Twitter'ın kuşunun üzerine dokunurken.

Vera, tam o sırada, çişini yapmasının tam ortasında, bir numaralı gündemi gördü: #prayforistanbul

Ciğerlerine bir karanlık yapıştı.

Dokundu üstüne. Bu gece 23:31'de, İstanbul'da on yıllardır beklenen Büyük İstanbul Depremi'nin sonunda gerçek olduğunu, şehrin yüzde yetmiş beşinin dümdüz olduğunu, milyonlarca kişinin hayatını kaybettiğinin düşünüldüğünü okudu. Çişi kesildi. Telefonu yavaşça yere koydu. Sonra...

Sonrası önemsiz aslında.

Sonra Vera o klozette oturduğundan, 75 yaşında dört çocuk ve yedi torun sahibi bir kadın ve sekiz roman yazmış bir yazar olarak ailesinden kalan ve hayatının son on senesini geçirdiği çiftlik evinde; bir gece vakti uykusunda mutlu biri olarak ölene kadar geçirdiği kırk yedi seneyi, Nazım'ın öldüğü o an acı çekip çekmediği, çektiyse ne kadar çektiği, kendisine o mesajı tam olarak ne esnada attığı, onunla bir kere bile olsa sevişmiş olsaydı, o hâlâ hayatta olsaydı ve hislerini kabul edebilecek kadar cesur olmuş olsalardı, hayata sadece bir kere geldiklerini daha erken fark etmiş olsalardı nelerin farklı olmuş olabileceği gibi soruları arada sırada düşünerek ve yanıt bulamayarak geçirdi.

Onu ölü biriyken gören ilk kişi, çocuklarının babası oldu.

Bir salı günü öğleden sonra, çok kalabalık olmayan bir cenaze töreniyle ailesinin yanında ayrılmış olan yerine gömüldü. Onun için en çok gözyaşı döken kişi, en büyük torunu Olga oldu.

Ada'da Bir Evin Yası

Öykü

Günsu Özkarar

Bazı evlerin boynu bükük olur. Ben de onlardan biriyim. Çünkü içimde yaşayanlar tarihime saygı göstermiyorlar. Evin babası ölünce annesi de terk etti burayı. Kalamam, dedi. Kocamı özlerim, dedi. Melankolik olurum, dedi.

Her köşesinde anısı varmış... Odalar kocası kokuyormuş. Duvarlar sesinden bir tutam saklamış kocasının, ne zaman evde yürürse duyarmış, ama konuşamazmış, eski seslermiş onlar, cevap verme yetisi yokmuş. Oysa O sormak istiyormuş, neden çekip gittin diye. Daha fazla bu cevapsız soruyla baş başa kalamazmış. Yıkılmış, dökülmüş kalbi... Ciğerleri şişmiş ama sonra inmiş ağlamaktan. Bu ev artık ona çileymiş.

Ben şehirde bir ev tutacağım, dedi, şehrin kalabalığı iyi gelir. Gitti.

Duvarlarımda kimsenin sesini taşımamama rağmen evin annesinin inançlarını da duyunca zihnime kazıdım. Evlerin zihni mi olurmuş demeyin. En çok onların olur. Zihnimiz, belleğimiz... Kiremitler arasında saklarız dayanıklılığımızı. Harcanılan emeğe göre büktürtmeyiz belimizi. Biz evler, sandığınızdan daha vefalıyız.

Benim boynum bükük evet. Ama kiremitlerimden değil. Evin babası ve annesi gidince biraz boyası döküldü duvarlarımdın. Hayal kırıklığına uğradım çünkü. Anne melankolik olurum diye kendisi gitti, çocuklarına duvarlarda babalarının fotoğraflarının olduğu haliyle bıraktı. Böyle de bırakılmaz ki... Eşyaların sesi babanızın sesi, evin penceresi babanızın kokusu, dedi. Perdeleri aldı, pencereler hep açık. Eşyalar bir gıdım kıpırdamadı, en son evin babası nasıl bıraktıysa öyle.

Ben de o gün bu gündür, beni sahiplenmeye çalışan iki kardeşin elinde kendimi bıraktım. Balkonuma hangi çiçeği koysalar soluyor. Çünkü yüzüme güneş uğramıyor. Güneş seçim yapar mıymış demeyin. Güneş tabii ki seçim yapar. Bazı yerlere uğrar ve bazı yerlere uğramaz. Güneş'in herkesi ısıtacak kadar gücü nasıl olsun? Onu selamlayana jest yapar. Baktı ki ben selamlayamıyorum, bana döndü sırtını.

Ama Ay'la flörtleşiyoruz. Akşamları dertlerimi anlatıyorum ona gizlice. Çünkü gece örter konuşulanları, gizler niyetleri. Ay benim sırdaşım. Ona diyorum ki:

Ne olacak bu talihi elinden alınmış, bu bahtsız evler... Nasıl kavuşacaklar asıl alıştıklarına. Ben bir aile eviyim. Mimarlar öyle istemiş. Kocaman balkonum, upuzun

bir bahçem var. Anne yemek yapsın, baba güneşlensin, çocuklar koşsun diye...

Şimdi böyle gelenim gidenim bu kadar çokken, kendi tarihime de yabancılaşıyorum. Kendi tarihine yabancılaşan bina ıssızlaşır, ıssızlaştıkça görülmez, beğenilmez olur. Ben de rengimi, hissimi kaybettiğimden beri boynum bükük işte. Bilmem nasıl doğrulacak? Kim görecektir, kim anlayacak? Ay, izin alıp söyleyecek belki de...

En iyisi taş gibi durup beklemek. Boynum bükük olsa da. Ne de olsa binayım işte. Taştan, tuğladan, kiremitten...

Yine de bacamın olmasını tercih ederdim. Bir bacam olsaydı ondan dumanlar çıkartırdım. Derdimi öyle anlatırdım. Derdimi anlatayım diye ocağı yakardı her seferinde çocuklar. Onlar odunların alevlendiğini kor olduğunu gördükçe ben göğe yükselirdim. Güneşten hesap sorarcasına... Bulutlarla dans edercesine. Bir bacam olsa ve dans etseydim başka türlü olurdu. Belki de çatımı dökmeliyim ya da kapıları gıcırdatırsam odun sesi taklit eder gibi... Mimar anlamamış ruhumdan, onlar anlar mı?

Bazı evlerin boynu bükük olur ama bir umut onlardan olmam daha fazla kim bilir!

Gitme

Öykü

Aynur Eğitimci

Babam beni duymuyor. Babam beni görmüyor. Olsun, babam gitmiyor. Annem gibi!

Bugün okulda Derya'nın saçını çektim. Öğretmen kızdı. Nedenini sordu. Oyunda mızıkçılık ettiğini söylemedim. Eline kalem batırduğım Ahmet'in en sevdiğim kaleme dokunduğunu söylemediğim gibi. Kokulu silgisini kestiğim Esin'in ayakkabıma bastığını söylemediğim gibi. Öğretmen, babamı aramış. Evde konumuz Derya'nın saçıydı. Daha önce de Ahmet'in eli, Esin'in silgisi olduğu gibi. Babam nedenini sordu. Bir bir anlattım. Derya'nın nasıl bir mızıkçı olduğunu, Ahmet'in benimle alay ettiğini, Esin'in sırada beni ittiğini. Ama babam duymadı. Ben anlatmaya devam ettim. Derya'nın saçlarını annesinin ne de güzel bağladığını, Ahmet'in annesinin her öğlen yemek saatinde okula geldiğini, Esin'in annesinin ona yeni bir kalemlik aldığını. Bunları anlatırken bir yandan da elimdeki makasla masanın örtüsünü kesiyordum. Hızımı almış her şeyi bir bir anlatıyordum ki telefon çaldı. Babamın telefonu. Yine duymadı. Ben açtım. Babaannemdi. Babamı sordu. Tam "Salonda, masada oturuyor." diyecektim ki orada olmadığını fark ettim. O anda gözlerim karardı. İçim bir tuhaf oldu. "Babam gitmiş!" diyebildim. Sonra... Uyandıgımda babam yanı başımdaydı. "Gitme!" dedim. "Sakın gitme!" Bağırarak söyledim duysun diye. Öyle bir bağırardım ki gittiği yerden annem bile duyabilirdi. Babam? Baktı bana, gözlerindeki damlalarla gülümsedi. Kalktı, içim sıkıştı yine. Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. Pencereye doğru yürüdü. Sıkı sıkı kapattı perdeleri. Yanıma döndü. İlaç verdi bana. Kendisi de aldı. İçtik...

Özge Öztürk

Nevin, o sabah Aynadaki'nin kendisini terk ettiğini görmeseydi, oldukça sıradan bir güne uyanacaktı. Yatak odasının geniş camlarından içeri yansıyan güneşin yumuşak sıcaklığı uykusuna degecek, günü erkenden bölen sevgilinin dış kapıyı kapatışına uyanacak, ev işlerini yapmayı umutsuzca yeniden ezberleyecek, üç yıldır oyalanıp bitiremediği resmine göz ucuyla bakacak ve akşam olunca da içindeki boşluğu mutfak dolabına kaldırıp gülümseyerek sevgiliyle yemeğe oturacaktı. Ama o gün bunların hiçbiri olmadı.

O sabah Nevin, yatağın kenarına oturup, tarağı eline aldığı anda, gardırop kapağındaki aynada onu gördü. Önce duraksadı sonra saçını taramayı bıraktı. Aynadaki'nin elleri dizlerindeydi ve ona bakıyordu. Nevin, önce fırçasını yatağın üzerine, sonra ellerini Aynadaki'nin yaptığı gibi dizlerine koydu. Bir süre birbirlerine baktılar. Acele etmedi Aynadaki. Ayağa kalktı, yavaşça yürüdü, yüzeye geldiğinde ona son bir kez daha baktı ve soluna eğilip çıkıp gitti aynadan. Duraksadı Nevin. Tekrar baktı aynaya. Yatak, komodin, sehpa, yatağın üzerindeki pijama, tülleri dalgalandıran bahar esintisi... Aynadaki dışında hepsi oradaydı. Dehşete kapıldı. Tekrar dolabın önüne geldiğinde belli belirsiz bir ses çıkardı. O gün, son nefesine kadar bitmeyecek olan sessiz çılgınlıklarının ilki, sessizliği öptü.

Aslında bu gidiş, kendini çok önceden duyurmuştu. Aynadaki, son üç yıldır neredeyse sessiz çılgınlıklarında boğulmuştu. Duymadı onu. Epeydir de Nevin'le uyumlu hareket etmiyordu. Bunu da görmedi. Bazı zamanlar aynada görünmediği de oldu. Bunu da belki görmek istemedi. Belki de bu bozulmaların onun üç boyutlu dünyasında tanımı olmadığından onları kavrayamıyordu.

Gözlerini açtığı anda, sevgili unuttuğu bir şey için eve döndüğünü ve onu yerde baygın hâlde bulduğunu anlattı ona. Olanları anımsadı. Bir kâbus gördüğünü umdu ve sevgiliye sezdirmeden aynaya yöneldi. Aynadaki yoktu. Birden evin boş odasına koştu. Kapıyı arkadan kilitledi. Sevgiliyi, o gece o odada uyumak istediğine ikna etti. Sessiz çılgınlıklarının devamı geldi bir süre. Odanın köşesinde çömelir hâlde uyudu.

Sabaha karşı sızdığı yerde irkildi, dış kapının kapandığını duyunca odadan çıktı. Önce koridordaki, sonra banyodaki aynaya baktı, o yoktu. Kendini dışarı attı. Nereye gittiğini bilmeden yürüdü. Plaza camlarında, yerdeki su birikintilerinde, vitrinlerde, evlerin, arabaların camlarında onu aradı. Yokluğu her yere yayılmıştı. Onu görmediği her noktada, yolunu değiştirdi. Deli gibi koştu. Nereye gideceğini bilmez bir hâldeyken, köşe başında vitrine oturtulmuş tarotçu bir kadınla göz göze geldi. Cama yaklaştı. Kadın kardığı kartlardan birini çekti ve ona gösterdi. Üzerine kılıçlar saplanmış yerde yatan bir adam vardı kartta. Gü-

lümsedi kadın. Korktu ve koşmaya başladı. Parka gelene kadar aralıksız koştu, kuytusuna sığındı, bir banka oturdu. Ne kadar zaman orada öylece kaldı, emin değildi. Düşündü... Ne olacağını düşündü. Bir daha gelir miydi Aynadaki? Tam bu sırada çıkageldi sevgili. Onu o parkta nasıl bulduğunu sormadı bile. Epey kızgın görünüyordu ve niye böyle saçmaladığını sordu ona: “Neyin var?” dedi. Önce bir şaşırды duyduğunda. Tabakasının parlayan yüzeyinde görüp inanıncaya kadar doğruladı olanı. Bir kendine baktı, bir Nevin’e. Nevin eve dönmek istemediğini söyledi. Bir sigara yaktı sevgili, bunun onun büyüttüğü kadar önemli bir şey olmadığını söyledi. Aslında, şu anda ayna karşısında olmayan milyarlarca insanla aynı durumda olduğunu hatırlattı. O insanlar için hayat normal bir şekilde devam ediyordu. “Zaman,” dedi, “zaman gösterecek.” Eğer bu geçicisiyse her şey eskiye dönecek, kalıcıysa iyi yanlarını bulup yaşamaya devam edeceklerdi. Her iki durumda da onun yanında olacağına söz verdi. Gerçekten de oldu. O günden sonra ona yakışan yakışmayan bütün giysileri sevgili seçti. Saçlarını o kesti, yüzünü o boyadı, sorduğu zaman nasıl görüldüğünü hiç bıkmadan anlattı ona. Epeydir evin geçimi sevgilideydi, bu olaydan sonra tamamen üstlendi.

Nevin, Aynadaki’ne küstü. Küskünlüğünü, gideni düşman ilan ederek gizlediğini düşündü. Yansımaların önemsizliğine günden güne inandı. Resim yapmaya olan inancını kaybetti. “Aynadaki’nin beni düşürdüğü durum.” diyordu, böyle bahsediyordu olandan. Tablolarını çöpe attı. Civardakilerin, onları çöpten alıp götürdüğünü görünce, kalanlarını çöpten geri alıp parçaladı. Onun gidişinden üç yıl sonra eline ilk kez fırça aldı ama bu resim yapmak için değildi. Evin camlarını kendi elleriyle boyadı. Onu en son gördüğü ayna hariç, evdeki bütün aynaları attı, fotoğraf makinelerini de. Yollardaki kameralara yakalanmamak için araba kullanamadı.

Sevgili ondan bir çocuk istedi. Nevin istemedi bunu. “Belki o zaman gelir Aynadaki.” dedi sevgili. Nevin şaşırды. Onu böylesine beklediğini kendine bile söylememişti oysa. Belki de istemediğinden, ilk düşüğü hem canını hem ruhunu yaktı. İkincisi, umutsuzluğa sürükledi onu. Üçüncü kez düşük yaptığı gün, o günden sonra bir daha hamile kalmayı istemedi, ansızın geliverdi Aynadaki. Yataktan doğrulup ona bakmasını bekledi saatlerce. Sancılar onu yatağa mıhlamıştı. Doğrulamadı. Saatler sonra, başucunda bekleyen sevgili ile göz göze gelince gitti Aynadaki. Sevgili, bu ziyaretten Nevin’e hiç söz etmedi. Son düşükten sonra da eve gelme işleri başladı. Sonra arttı bu gelme işleri. Onun başka bir kadından çocuğu olduğunu öğrendikten sonra da üzölmüyormuş gibi davrandı Nevin. Bozmadı bu oyununu, yıllarca sürdürdü.

Bir keresinde, sevgilinin olmadığı gecelerden biriydi, Nevin sancıdan kendinden geçmişti. Altındaki kiracı kapıyı kırıp eve girmiş ve onu hastaneye yetiştirmişti. Doktor, bu kadar geç kaldığı için onu azarlarken Nevin muayene odasında lavabonun üstündeki aynada onu görmüşü. Öylece donup kalmıştı. Çok yıpranmış görünüyordu Aynadaki. Nevin hareketsizce bir süre ona baktıktan sonra nefes alıp vermeleri artmış, kendinden geçmişti. Sonraları buna hiç karar veremedi: O gün gördüğü gerçekten o muydu, yüksek ateşten kaynaklanan bir sanrı mı?

Çıgııkların ve sancıların yorduğu bedeni bir gün pes etti. Son nefesini ver-

diğı gün, oradan hiç ayrılmadı Aynadaki. Nevin onu göremedi. Hasta bedenini kaldıracak dermanı olmadı. Öldükten sonra da orada kaldı bir süre. Polis ve komşuların ölü bedenini odadan çıkarışını izledi. Birkaç gün sonra, sevgili geldi. Boş yatağın başında ağlarken, bir an durdu ağlaması, hissetti Aynadaki'ni. Aynadaki, tarotçu kadının tuttuğı kartı tersten tuttu ve ona uzattı. Bir yumruk attı aynaya sevgili, odadan çıkıp gitti sonra. Kırıkların ve akan kan damlalarının arasındaydı. Aynadaki hâlâ oradaydı.

Aralık Karası

Şiir

Serhat Keleş

Ekim düşü...
Hatırlıyorum,
Pencereye vuran güneşe açılınca gözlerin,
Gökyüzüne demirledi güneş...
Bir uçurtma yaşadı böylelikle.

Sonra,
Seninle, benim aramda,
Bir ip uzandı...
Bir cambaz yaşadı böylelikle...

Aralık karası,
Koptu cambazın ipi,
Çocuk, uçurtmasız kaldı...

Aralık karası...
Söküldü içimdeki ağaç,
Boynumda uykusunun gölgesi kaldı...

